

ÁRA: 48 FT

3. REGÉNYFÜZET

MC
111.805

BASTEI BUDAPEST

Peter Mattek

A SZUPERZSARU

Peter Hebel

Bombamerénylet Dortmundban

Bűnügyi regény

Peter Mattek A SZUPERZSARU

**A rendőrök új
generációjának
képviselője**

Új emberekre van szükség a szervezett nemzetközi bűnözés elleni harcban! Olyanokra, mint Peter Mattek rendőrnyomozó. A szuperzsarut — ahogy kollégái a Ruhr-körzetben nevezik — fegyvercsempészek, kábítószer-kereskedők, emberrablók, terroristák ellen vetik be.

Izgalmas akciók és lebilincselő stílus — ez a titka a német szerző, Peter Hebel népszerű krimisorozatának.

BASTEI BUDAPEST

Peter Mattek

A SZUPERZSARU

Peter Hebel:

Bombamerénylet Dortmundban

— Te vagy az, Mattek? — kérdezte az ismeretlen telefonáló.

Legszebb álmomból vert fel. Ráadásul újra belém hasított az elalvás előtti kínzó fejfájás.

— Egy havertól kaptam meg a számodat és a címedet.

— Na és?

— Azt hiszed talán, hogy őrült vagyok?

— Szó sincs róla!

Ha végre kibökné, hogy miért vert fel az éjszaka kellős közepén, habozás nélkül rávágnám, hogy igenis egy őrült, lecsapnám a kagylót, és végre tovább alhatnék.

— Mattek! Azt hiszem, meg akarnak ölni!

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

PETER MATTEK
DER MANN FÜR SONDERFÄLLE
PETER HEBEL: BOMBEN FÜR DORTMUND

Bastei-Verlag Gustav H. Lübbe GmbH & Co.

Fordította:
MAROS JUDIT

Címkép: Kike — Agentur Norma

ISSN 1215—024X
ISBN 963 7897 14 3

© Maros Judit Hungarian translation

NCM.805

1991

PETER MATTEK, A SZUPERZSARU
c. regényfüzetek a Bastei Budapest Kiadói Kft. időszakos kiadványa.

Felelős kiadó: Oroszlán László
Felelős szerkesztő: Simonits Erzsébet
Műszaki szerkesztő: Hörömpő Gabriella

Kiadóhivatal: 1111 Budapest, Egry József u. 23.
Szerkesztőség: 1053 Budapest, Kossuth L. u. 4. Telefon: 118-5716

Terjeszti a Magyar Posta.

© BASTEI-VERLAG
Gustav H. Lübbe GmbH & Co.
5060 Bergisch Gladbach 2
Scheidtbachstrasse 23—31

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy részleteinek bármilyen formában történő felhasználását, sokszorosítását. A regény szereplői kitalált személyek. Bármely adott személlyel, élővel vagy akár elhunytal való hasonlóság a véletlen műve.

Budapest, Szikra Lapnyomda (91—1618)
Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató

Egyszerű ténymegállapításként hangzott a kijelentés. A hang magabiztosan csengett, semmi félelem nem bujkált benne.

— Hinni csak a templomban szoktak!

— Igazad van — hagyta rám.

Az eső dobogott az ablakon. Az elhúzott függöny mögül előbukkant az ég. Már napok óta egyhangú szürke volt, függetlenül a napszakoktól. Az utcáról valóságos dudakoncert hallatszott fel. A vizes utakon csúszkáló kerekek csikorogva fékeztek. Igazi márciusi idő, amikor a biztosítótársaságok főnökei álmatlanul hánykolódnak éjszakánként.

Az utcai túlkölés mind erősebb lett. Belehasított a koponyámba, s egyre kisebb körökben ott rezgett tovább. Egész agyám rázkódott az éles hangtól.

— Azt hiszem, ki akarnak nyírni... Ha jól sejtem, komolyan gondolják.

Ezt is olyan tárgyilagos hangon mondta, mintha csak a nyertes lottószámokat sorolta volna, persze úgy, hogy ő maga nem töltötte ki a szelvényt.

— Egy baráttól kaptad meg a nevemet, címemet és telefonszámomat?

— Igen.

— Az én barátomtól vagy a tiedtől?

Csak azért beszéltem, hogy csillapodjon pokoli fejfájásom. Úgy látszik, megártott a tegnapi

buli. Kollégám a Ruhr-körzetből, TNT-Okker eljegyezte azt a nőt, akivel már három éve együtt járt. Jövendő apósa, Peter Steiner, nagyon pipa volt a lányára, amiért az egy közönséges zsaruvá beéri. Nem kétséges, patkánymérget kevertetett a poharaikba! A legnagyobb adagot Werner Okker kaphatta, hogy még az esküvő előtt eltemethesse. De rosszul számított az öreg, mert Okker egy korty alkoholt sem ivott. Nyilván azért, hogy a muri után férfitüri erejének teljében tündökölhessen jegyese előtt!

— Itt vagy még?

— Persze! — hangzott a vonal túlsó végéről.

— Szóval: kinek a barátjáról van szó?

— Az illető ismer téged!

Hát persze, hogy ismer! Különben honnan tudná ez a vadi-degen a nevemet, címemet, sőt mi több, a telefonszámomat? Rágyújtottam. Olyan ügyetlenül fogtam meg az öngyújtót, hogy megpörkölttem az ujjamat.

— És ez a bizonyos barát akar téged eltenni láb alól?

— Nem, dehogyis! A többiek!

— És nekem mi közöm ehhez?

— Nem díjazod, ugye, hogy

felhívtalak? — hangja már aggodalmasan csengett.

— Dehogynem! Bombaötlet volt! — vágtam rá.

Válaszként valami nevetésféle érkezett, de lehet, hogy csak köhintett.

— Ismered Gudrun Meyerhoffot?

— Nem tudok róla. Mi történt vele?

— Meghalt.

A dohányfüst kaparta a torkomat. — Mikor? — krákoztam.

— Honnan tudjam? Nem vagyok hullaszakértő!

— Hol vagy most? — kérdeztem felülve az ágyban.

— Gudrun Meyerhoffnál.

A füst már fojtogatta a torkomat. — Beszítettél vagy kábítóztál?

— Nem jellemző.

— És Gudrun?

— ... halott. Itt fekszik mellettem, az ágyon.

„Sűrű köd és hószállingózás várható. Néhány helyen talajmenti fagyra számíthatunk. A mélyen fekvő térségekben fagypontra alá süllyed a hőmérséklet. Említésre méltó még, hogy Gudrun meghalt. Itt fekszik mellettem, az ágyon.”

Ilyen hideg, közömbös hangon még soha, senkit sem hallottam halálhírt közölni. Az időjárás-jelentés ehhez képest egy forró vallomás. Talán egy pszichopata? Vagy telefonbetyár? Lehet, hogy csak meg akar tréfálni?

— Hol vagy?

— Gudrun Meyerhoffnál.

Mélyen leszívtam a füstöt, hát ha az megnyugtat. Tehát a lány nál van, aki mellette fekszik az ágyon. Ez nem vicc. Valami azt súgta, hogy a férfi nem telefonbetyár. Nem létezik, hogy a bolondját járatja velem!

— Felhívtam egy havert. Az adta meg a nevedet és a számodat. — Ugy beszélt, mintha felolvastáná a szöveget.

— Az eszedbe sem jutott, hogy értesítsd a rendőrséget?

— De hiszen te is rendőr vagy! Hát nem?

— De igen. — Mi mást válasszolhattam volna? — Add meg a címet! Máris indulok! Rendben?

— Jó, de én nem maradok itt!

— Na, ne hülyéskedj!

— Semmi kedvem, hogy kinyiffantsanak. Mert arra ez lenne a legmegfelelőbb hely! — Bártortalanul felnevetett.

— A címet kérem, barátocskám — mondtam olyan tagoltan és nyugodtan, mint egy végtelen türelmű tanár a rosszcsont osztálynak.

— Grafenhof 17.

— És téged hogy hívnak?

— Mondtam már, hogy nekem semmi közöm sincs hozzá!

— Oké, oké — próbáltam gyorsan megnyugtatni, nehogy elriasszam. — Félóra múlva ott vagyok! Rendben?

— Rendben.

— És ha nehézségeid támad-

nának, tudod a számomat és a címemet. Nyugodt lélekkel megkereshetsz!

— Megteszem szükség esetén.

Még akartam valamit mondani, de letette a kagylót. Már kiugrottam az ágyból, mikor eszembe jutott, hogy nem is olyan sietős. Egy félóra alatt bőven a Belvárosba érek. Így inkább visszabújtam a takaró alá. Úgysem vár meg a férfi. Bár az is lehet, hogy elszív még a halott lány társaságában egy-két cigit, az időbe belefér. Felhívtam a rendőrséget.

— Itt a dortmundi riadóközpont — harsant fel egy személytelen hang.

Megmondtam a nevemet, és hogy a Ruhr-körzetben dolgozom, nehogy azt higgyék, hogy viccelek. Kértem egy kocsit a Grafenhof 17.-be. Ha igazat mondott a telefonáló, akkor a kollégák még elcsíphetik!

Feltápszkodtam, és a fürdőszobába mentem. Egy hideg zuhany tenne igazán jót, de már a gondolattól is összekoccant a fogam.

Már öt óra is elmúlt. Úgy tűnt, a kövér Peter Steiner, a Steinkrug kocsmáros nemcsak patkánymérget, hanem egy erős altatót is belekevert a pálinkába. Magamra kaptam a ruháimat. Már éppen ki akartam lépni az ajtón, amikor újra megszólalt a telefon.

— Mattek?

— Igen.

— Maga adta le a riadóközpontnak a jelentést?

— Én.

— Jöjjön gyorsan a Grafenhof 17.-be!

— Csak nem azt akarja mondani, hogy...?

— ...egy halott lányt találunk itt, a gyilkossági csoportot és az ügyészt már értesítettük.

A fájdalmas lüktetés a halán-tékomban egy utolsó rövid és heves kalapácsütéssel hirtelen megszűnt.

Nem lehetett több húszévesnél. Törékeny testalkatú, fehér bőrű lány volt. Sóvárgó arckifejezést öltött még halálában is. Életvágy sugárzott róla — hiszen még olyan fiatal volt! Mit is kaphatott az élettől ilyen kurtára szabott idő alatt?

A gyilkossági csoport technikai személyzete már megérkezett, sőt a számomra ismeretlen ügyész is, aki rosszkedvűen nézelődött. Rögtön láttam, hogy valami nincs rendben. Bár semmit sem mondtak, mindjárt megérez-

tem. Mindenki szinte lábujjhegyen járkált a lerobbant, öreg lakásban.

A környék, a lakás, a kollégák óvatos megfontoltsága mind arra utalt, hogy a haláleset különös figyelmet érdemel.

A férfi, aki felhívott, igazat mondott.

Gudrun Meyerhoff a hátán feködött egy széles, piszkos lepedővel letakart, bevetetlen ágyon. Félig lehunyt pillái mögül elővilant fehér szemgolyója. Egy ócska, szivacsos gumiszalaggal szorította el a bal karját a könyök fölött. Az injekciós tű élesen kiugró medencecsontja mellett hevert. A jobb kezét úgy tartotta, mintha éppen nyúlt volna érte. Nem valami szívderítő látvány!

— Mattek úr!

Kimentem a hálósobából a hang irányába, a folyosóra. A tűzoltók éppen egy műanyag kádat állítottak lapjával a falhoz. A lépcsőházban több férfi ácsorgott, arra várva, hogy elvihessék a holttestet. Ráérősen füstöltek, mintha még nagyon sokáig kellené várakozniuk. A koporsó mellett álldogált a szikár államügyész, aki a nevemet kiáltotta. Eppen rágyújtott egy cigarettára, és engem is megkínált. Megráztam a fejem. — Nem, köszönöm, csak ezt szívom — és elővettem egy csomag Gauloises-t.

A pacák elvagyorodott, és tüzet adott. — Az erős fiúk csak erőset szívnak, ugye?

— Ki tudja — válaszoltam ki-térően.

— Tehát a férfi felhívta magát.

— Igen.

— Miért nem tartóztatta föl?

— Hogyan? — kérdeztem vissza, mélyet szippantva a cigiből. — Talán rá kellett volna szegezni a pisztolyomat telefonon keresztül?

A magas, szikár férfi erre persze nem tudott mit mondani. Nem az a fajta csontkollekció volt, mint a kollégám, Lampert Lázár, szinte nem is hatott soványnak. Alkatánál fogva ilyen szikár, inas. Az a szívós, makacs típus, akit nem kell félteni. Látszik rajta, hogy amit a fejébe vesz, azt keresztül is viszi. Nem szeretnék vádlottként szembeke-
rülni vele.

— Bemutatkozott a telefonáló?

— Nem. Bár megkérdeztem a nevét, de nem volt hajlandó megmondani. És más információt sem adott magáról. Ugye ezt akarta kérdezni?

— Úgy tudom, ismerős magának a terep.

— Valóban — erősítettem meg feltételezését.

— Honnan ismerte magát a telefonáló, ha maga nem ismerte őt?

— Honnan ismert engem maga, holott én nem ismerem magát? Még a nevét sem tudom! Vagy nincs is?

Szereplők:

Peter Mattek

a szuperzsaru és a nők kedvence,
36 éves, agglegény.

Alfred Meise

Mattek atyai jó barátja, főfelügyelő
a Ruhr-körzetben. Becenevét
(DAB) sörimádatának köszönheti.

Werner Okker

(TNT) tűzszerész.

**Walther
Lampert**

aki Lázár névre hallgat.

Paul Koslowski

a Polyák és

**Hermann
Blechmann**

Mattek kollégái és barátai, akik
minden tudásukat és tapasztalatu-
kat latba vetik az ügy felderítésé-
ért.

Stefan Krause

államügyész, akivel Matteknek
csak bosszúsága van.

Karl Lohmeyer

tartományi első ügyész, hivatalból
ő felügyeli a szuperzsaru egysze-
mélyes Különleges Ügyosztályát
(KÜ—I. Matteket).

Továbbá:

**Armin
Baldwein**

**Gudrun
Meyerhoff**

Jutta Speisser

**Friedhelm
Ellersiek
és Speedy
Zollner**

egy terrorista csoport tagjai.

— Stefan Krause — vágta rá sértett hangon.

— Örvendek! Peter Mattek vagyok.

— Semmit sem mond magának Gudrun Meyerhoff neve?

— Az égvilágon semmit. Mi van vele?

— Politikai ügy. — Krause homlokán mély ráncok jelentek meg. Elgondolkodva vakargatta a fejét. Ha így folytatja, néhány év múlva kopasz lesz.

— Parlamenti képviselő volt?

— Jobb viccet nem tud, Mattek?

Általában nem szokott zavarani, ha a vezetékevememen szólítanak. De ezúttal berzenkedtem ellené. Kezdett idegesíteni a pasas. Ki nem állhatom, ha valaki sokat sejtető utalásokat tesz, pontosan ügyelve arra, hogy a világerst se áruljon el valami fontosat.

— Miért ne lehetett volna, Krause? — kérdeztem vissza, jól megnyomva a Krause szót. — Annyi minden történik Bonnbán, csak hogy kihúzzák a pénzt az ember zsebéből...

— A főnökei meg vannak győződve a maga megbízhatóságáról?

— Rendszeresen ellenőriznek. Elárulhatom, hogy a legjobb társaságokban forgok.

— Maga meggyőződéses rendőrnek tartja magát?

— Meggyőződéses ivónak. És ameddig nem piszkálnak, nem harapok. Állampolgári és rend-

őri kötelességeimet minden körülmények között teljesítem. De ha maga ilyen sanda szemmel méreget, úgy rálépek a tyúkszemére, hogy ortopédcipőt kell hordania élete végéig. Megértette, Krause?

Arcizma sem rándult. Minden szavam lepergett róla, mint a falra hányt borsó. No persze, egy államügyész nem hasonlítható a kollégáihoz, akik tyúkperekkel és közlekedési kihágásokkal bajlódhatnak.

— Akar még valamit mondani? — kérdezte nyugodtan.

— Igen. További jó szórakozást! Remélem, egyszer maguk alá temetik az aktái! És ha kedve támad nekimenni egy fának, jó vastagat válasszon!

— Mattek!

Már fél lábbal a lépcsőházban voltam, ahol a tűzoltók a holttest elszállítására várakoztak.

— Mit akar? — kérdeztem, de nem pillantottam hátra.

— Mikor és hol érem el?

— Holnap a főkapitányságon, de szigorúan csak a szakszervezetek által nagy kinnal kialakított munkaidőben. Hát akkor vizlát a Hohe Strassén!

— Lehet, hogy sürgős, Mattek!

— Nem az én ügyem, Krause!

— Azt hiszem — Krause itt hatásszünetet tartott —, hogy mégis ismeri azt a férfit, aki felhívta.

— Akkor rosszul hiszi! Sosem

akart még más hitre térni? Mulmánnak lenni mostanában divatos! Vagy nem fér össze a hivatásával?

E szavakra ő is kilépett a lépcsőházba. Utánam küldött néhány jókívánságot, miközben én már teljes nyugalomban robogtam lefelé a lépcsőn.

Okker eljegyzése, apósa, a hájas Peter Steiner méregkeverése, az ismeretlen telefonáló, aki legédesebb álmomból riasztott fel, s egy halotról mesélt — ennyi még a magamfajta kötéldegzetű embernek is sok huszonnégy óra leforgása alatt! S akkor, a szörnyűségek betetőzéseként megjelenik ez a Krause nevű hülye alak! Ez volt az utolsó csepp a pohárban!

A kapunál megtorpantam. Tilosban parkoltam, egy rendőr éppen a kocsim körül téblábolt. A zuhogó esőben behúzta a nyakát, és a kitöltött büntetőcédulát egy sietős mozdulattal az ablaktörlő mögé dugta.

— Hé, haver! — kiáltott felém, buzgón integetve.

Tejfelesszájú, okvetetlenkedő alak volt. Látszott rajta, hogy még ki sem húlt a helye a rendőriskolában, s éppen most szabadították rá a mit sem sejtő em-

beriségre. Szúrós pillantású, izigvérig német hivatalnok volt, méltó társa Stefan Krausénak.

— Hé, haver — mondtam én is, rápillantva a szétázott cédulára. — Ez rendőrségi jármű!

Úgy nézett rám, mint egy örültre, akire most húzták rá a kényszerzubbonyt.

— Csak nem? — kérdezte némi töprengés után. — S te lennél az a zsaru, akié ez a fura szolgálati jármű?

— Pontosan! Én a helyedben szögre akasztanám a rendőrsapkát, és elmennék a tévébe. Nagy sikered lenne a szellemi vetélkedőkön!

— Az autód rendőrségi jármű?

Rábólintottam. — Lám, James Bond nyomon van!

Sandán elvigyorodott. — Mondd csak, hol van olyan szolgálati hely, ahol a magadfajta alakoknak még egy Porschét is a feneke alá tolnak?

— Rendőr-főkapitányság, Hohe Strasse — mondtam, s átnyújtottam a rendőrigazolványomat. — KÜ—I Mattek.

Ilyen alaposan még soha, senki nem vizsgálta át a papírjaimat. Az igazolvány yadonatúnak tűnt, mintha most nyomták volna, mivel azok, akikkel általa-

ban dolgom volt, első szóra elhitték, hogy rendőr vagyok.

— Valami nincs rendben? — kérdeztem.

— KÜ—I Mattek? — Visszaadta az igazolványt. — Sosem hallottam magáról.

— Ilyen hiányos műveltséggel én megbuktatnálak, öcskös!

Levette a cédulát a szélvédőről, és eldobta.

— Ez a Btk. 93. §-paragrafusa 2. bekezdésének megsértése! — közöltem.

Tágra nyílt szemmel meredt rám.

— Talán még erről sem hallottál?

— Nem — mondta végül.

Én sem. — Környezetszennyezés! Minden jót, öcsém, legközelebb te is kapsz egy félcédulát!

Faképnél hagytam, és átsétáltam a túloldalra. Bementem a Cosmos Hotelba, amely pontosan a Grafenhof 17.-tel szemben helyezkedett el.

Az előcsarnokból három lépcső vezetett felfelé. A recepció előtt volt. Ha valaki a pultnál állt, pillantása a 17-es számú ház kapujára esett. De most kongott a szálló az ürességtől. Rátényereltem a csengőre, mintha a Vadnyugaton lennék.

Megjelent egy lány a jobbról nyíló keskeny ajtóban. Egy falat kenyeret rágcsált, kézfejjével lesöpörte a májkrémet a szája szegletéből, majd a csengő mellé tette a kenyeret, amelyet eddig

úgy tartott a kezében, mintha fegyver lenne, s rám akarná szegezni.

Húsz év körüli lehetett. Szűk farmert viselt, és a kishuga trikóját. Hosszú, szőke haja természetes hullámokban omlott vállára, nem volt benne semmi kurvás. Szép arc, vastag száj, csillogó szem: nem festett rosszul. Tetőtől talpig végigmért, majd elmosolyodott, és még egy falatot a szájába gyömöszölt.

Rögtön tudtam, hogy átmentem a vizsgán.

— Tessék? — kérdezte tele szájjal.

— Van szabad szobája?

— Milyen?

— Ezt hogy érti?

— Zuhanyozós és WC-s?

— Igen, persze. És utcára néző.

Megvonta a vállát. Olyan szorosán ráfeszült a triko, hogy a melle meg sem rezdült a mozgulattól. Aztán még egy jóízűt harapott. Elkapta éhes pillantásomat, s felém nyújtotta a kenyerét. — Falusi májas! Saját hizlálású disznó. Ebben aztán nincs semmiféle vegyi anyag!

Én magam is úgy gondoltam, hogy pont ilyen házi májas csilapitaná éhes gyomrom követelőző korgását. De egyébként is olyan kedvesen kínált, hogy sértés lett volna visszautasítani. Két harapással befaltam az egészet.

— Csak nem akarsz itt lakni? — kérdezte közvetlen hangon.

— Miért kérded?

— Láttalak az ablakon át. —
 Vörösre lakkozott ujja a szem-
 közti házra mutatott. — Valami
 történt ott. Annyi zsaru nyüzsög
 arrafelé. Láttam, ahogy kiléptél
 a kapun, és azzal a firkással du-
 máltál, aki meg akart bírságotlani.
 Aztán berontottál ide. Azért
 akarsz kivenni egy szobát, mert
 valahogy csak el kell kezdeni a
 beszélgetést! Szóval te is zsaru
 vagy, ugye?

— Eltaláltad.

— Kenek még egy kenyeret.
 Te is kérsz egyet?

— Csak ha meghálálhatom!

— Vegyem ezt ajánlatnak?

— Meghívásnak.

— Hányad osztályú?

— Te választasz. Velem meg-
 ütötted a főnyereményt!

— Miért, a második díj mi
 lett volna?

— Egy mosógép.

— Az előző, őszintén szólva,
 vonzóbbnak tűnik. Tizenegyor
 végzek!

— Addigra már a legtöbb jó
 hely bezár!

— Használd fel az összekötte-
 téseidet!

Követtem a lányt a kis, fehérre
 csempézett konyhába. Itt készí-
 tették a vendégek reggelijét is.
 Engem persze inkább a lány ér-
 dekelt. Ígéretes este elé néztem.
 Kemény feneke izgatóan ringott.
 A szoros trikó rövid volt: a far-
 mer bőrove fölött kétujjnyira ki-
 látszott sima, barna bőre.

— Ismersz néhány embert a
 túloldalról? — kérdeztem, mi-
 közben a kenyeret kente.
 A nagymamám készítette így a
 reggelit: vastag vajréteg s rá a
 házimájas, legalább olyan vasta-
 gon. Kenés közben, ahogy az
 asztal fölé hajolt, még feljebb
 csúszott a trikó.

— Kire gondolsz?

— Gudrun Meyerhoffra.

— Hogy néz ki?

Leírtam, amilyennek láttam.
 Bólintott, s odanyújtotta az
 egyik kenyerét. — Néhány ha-
 verja lakott itt nálunk.

— Most is?

— Fogalmam sincs. Már egy
 jó ideje nem láttam Gudrunt.
 Azt hittem, elutazott. Mi van ve-
 le?

— Elutazott — mondtam két
 harapás között. — Örökre.

— A mindenit! De rohadt rö-
 vid az élet, ha az embernek pech-
 je van! Kapcsoljunk rá egy ki-
 csit!

— Nem rossz ötlet!

— Akkor kilenckor értem
 jössz. Máris nyertünk két órát!
 Oké?

— Még a nevedet sem tudom.

— Nem engedi az anyukád,
 hogy idegen lányokkal szórakoz-
 ni menjél? Marlies a neved.

— Peter.

— Marlies és Peter, a zsarú! Pisztolyt és igazolványt ne hozz magaddal, nem akarok a barátaim előtt rossz hírbe kerülni!

— Milyen alakokkal barátkozott a lány? — kérdeztem, témát váltva.

Marlies vállat vont. — Átlagos emberekkel. Farmeres, sportcipős srácokkal. Igaz, az egyik öltönyt hordott. Egészen átlagosak voltak.

— Kezdő drogosok vagy kémény kábítósok?

— Honnan tudjam? Miért?

— Gudrun karja mellett egy tű hevert.

A lány hitetlenkedve nézett rám. Aztán megrázta a fejét, hosszú, szőke fürtjei repkedtek.

— Ez teljesen kizárt! Nem úgy nézett ki, mint egy kábítós!

— Az nem mindig látszik az embereken! Röviddel öt óra előtt járt nála valaki.

— A gyilkos?

— Nem, nem az. Felhívott, majd elment a lakásból. A hangjából ítélve úgy húsz-harminc között lehet. Láttál valakit?

Meglepetésemre bólintott: — Igen, egy hosszú, vékony fiút. Zöld dzseki volt rajta, és ha jól láttam, rövid, szőke haja lehetett. De abban biztos vagyok, hogy egy bogárhátúval hajtott el. Idegesnek tűnt.

— Láttad már korábban is?

— Nem. Kizártnak tartom, hogy a lánynak bármi köze is lehetett volna kábítószerhez.

— Emlékszel az autó színére?

— Sötét volt. Kék vagy zöld. Dortmundi rendszámmal. Két hetes volt benne, de a számok sorrendjére már nem emlékszem. A betűkre sem.

— Nagyszerű rendőrfeleség lenne belőled! — mondtam elismerően.

— Cserkész voltam. — Az előcsarnokban valaki rátenyerelt a csengőre. — Most megyek, gondoskodnom kell a vendégekről, különben elvesztem a melómat. Kilenckor!

— Itt leszek!

— Én már az elején tudtam, hogy sok bajunk lesz a lánnyal — mondta Armin Baldwein, amikor meglátta a szállodából kilépő férfit, s kissé lejjebb csúszott a majdnem új Sierra vezetőülésén. — Ismeri valaki közületek, azt a palit?

Jutta Speisser és Friedhelm Ellersiek a hátsó ülésen kinézett az ablakon. Hiába erőltették azonban a szemüket, alig láttak valamit. Odakünn úgy esett, mintha dézsából öntötték volna, s az ablak belülről bepárásodott.

— Sötétzöld Porschéja van — válaszolta Friedhelm Ellersiek kissé pöszén, miközben a szemét meresztgette a keret nélküli, vas-

tag üvegen át. — Még sosem lát-
tam ezt a krapekot. De nem úgy
fest, mint egy zсарu.

Baldwein nevetett. Megigázi-
totta kék-fehér pettyes nyakken-
dőjét. A gallér már megszurkült,
és a sok mosástól foszladozott.
— Mért, te tökfej, szerinted ho-
gyan néz ki egy zсарu?

— Mindenesetre nem ilyen
autóval jár. — Ellersiek kissé pö-
sze volt. Fogai előremeredtek,
nem ártott volna, ha gyerekkorá-
ban fogszabályozásra jár. De
amit a szülei elmulasztottak, már
ő sem akarta bepótolni. Egyéb-
ként is szörnyen félt a fogorvos-
tól. Ha valaki nagy néha meg-
jegyzést tett cápafogaira, rögtön
rávágtá, hogy nincs pénze fogor-
vosra. Emiatt aztán mindig szo-
rosan összezárta a száját. Még
beszéd közben is csak résnyire
nyitotta ki, így alig lehetett érte-
ni, amit mond.

— Felírom a számát — mon-
dta Jutta Speisser, aki Ellersiek
mellett ült. Huszonöt körül jár-
hatott, s leginkább egy vasaló-
deszkára hasonlított. Sötétben
nem lehetett könnyű kitapogat-
ni, hol az eleje és hol a háta. Jut-
ta Speisser keskeny szája szigorú
vonást kölcsönzött arcának,
ahogy az egy meggyőződéses
emancipált nőhöz illik. Tizenöt
éves kora óta részt vett a nőmoz-
galomban. „Visszaélés a kis kü-
lönbséggel” címmel három
pamfletet írt, de egyetlen sajtóor-
gánum sem volt hajlandó megje-

lentetni. Még a szélsőségesen nő-
párti EMMA című lap sem kö-
zölt részleteket férfigyűlöletől
fröcsögő irományából.

A Porsche a sűrű esőfüggöny
mögött eltűnt. A széles kerekek
felcsapták a vizet.

— Speedy nála volt — mon-
dta Armin Baldwin. — Az illet-
én rögtön megszagolom. Már
régóta olyan bűnbánó Magdolna
pofát vág. Azért ment el a lány-
hoz, hogy megtérítse. Engem
nem lehet becsapni.

Baldwein az orrnyergét vakar-
gatta. Huszonhét éves volt, rö-
vid, sötét hajú. Közel ülő szemei
miatt úgy nézett ki, mint aki
folyton mérges. Néhány kiló
súlyfelesleget cipelt. Testességé-
nél fogva nehézkes ember be-
nyomását keltette. De a valóság-
ban éppen ennek ellenkezője
volt igaz.

— Azt gondolod, hogy vala-
mit elkotyogott neki a lány? —
tudakolta Friedhelm Ellersiek.

— Hogyan? — kérdezte Jutta
Speisser. — Amikor elmentem,
már félig kábult volt.

— Szerintem még előtte be-
szélt — válaszolta Ellersiek. Dű-
hös oldalpillantást vetett Jutta
felé. Nem vette egyáltalán nő-
számba ezt a száraz kórót.

Jutta valóban meglátogatta

Gudrunt — utolsó alkalommal. Baldwein küldte el hozzá, mert üzleti nézeteltérések támadtak közöttük. A Meyerhoff ugyanis ki akart lépni a buliból. Könnyen elképzelhető, hogy Speedy a maga pártjára akarta vonni a lányt, és mindenféle szent dolgokkal teletömökdte a fejét. Speedy nagy mesélő volt, Gudrun meg egy labilis lelki alkatú lány. Ilyen ember nem való a csoportba. Valamikor, előző évben, a marseille-i három halott után lelkiismeret-furdalása támadt. Ez sosem múlt el. Speedy bizonyára arról magyarázgatott neki, hogy a világon semmilyen nemes cél nem szentesíti a gyilkosságot.

— Megtaláljuk ezt a hülye alakot! — bizonygatta Baldwein.
— Nem válhat csak úgy köddé! Szüksége van az adagjára!

— Talán nem is tud semmit — mondta Ellersiek. Hirtelen megsajnálta Speedyt. Ha Baldweint meg akarta találni, csak azt jelenthette, hogy el akarja tenni láb alól. — Talán már nem is beszélt vele Gudrun!

Baldwein halkan felnevetett.
— Itt nagy pénzről van szó — mondta határozottan. — Túl sokat nem kockáztathatunk. Pláne most nem, hogy Gudrun meghalt, és a rendőrség szaglászik utánunk.

— Igazad van — helyeselt Vasalódeszka Jutta. — A zsaruk pillanatok alatt rájönnek, ki is

volt valójában Gudrun. De ez éppen jól jön nekünk. A megszerzett információkkal a szélrózsza minden irányába szétszélednek, mi meg nagy nyugalomban megszedhetjük magunkat itt helyben. Most benézek a görög-höz, és mindent előkészítek. Akkor ma, tizenegykor, ahogy megbeszéltük?

— Igen, tizenegykor. Addig mindent elintézek!

Baldwein beindította a zöld Sierra motorját, és lassan elhajtott.

Werner Okker rendőrparancsnok pocsékul érezte magát, bár előző este, az eljegyzésén egy korty alkoholt sem ivott, hogy azután éjszaka minél lelkiismeretesebben teljesíthesse vőlegényi kötelességeit. A Steinkrug kocsmában üldögélt. Szögletes, széles válla előregörnyedt, láthatóan még az is nehezeére esett, hogy a söröspoharat a szájához emelje.

A pult mögött Susanne Steiner tevékenykedett. Magas, erős csontozatú, északi típus volt. Látszott rajta, hogy ebben a miliőben nevelkedett. Hosszú barna haj keretezte kimondottan szép arcát. Telt, érzéki ajka csábító volt. Szerencse, hogy nem ütött

az apjára. Peter Steiner a sör-csapnál ácsorgott. Hatvan év körül lehetett. Valamikor vājárként kereste kenyerét, de őt is, mint oly sok kollégáját, leszázalékol-ták, mert szilikózist kapott. A nyugdíjazása napján megfogad-ta, hogy mértéktelen zabálásba kezd. Igen, csak ezzel a szóval il-lehetjük pusztító tevékenységét, amely során negyven kiló súlyfe-leslegre tett szert, s úgy nézett ki, mint egy hájas víziló. Steiner el-tökélte, hogy legalább százéves koráig fog élni, s így bekasszíroz-hatja az államtól mindazt, amitől megfosztották.

— Mit bámulod a lányomat, Mattek? — horkant rám mérge-sen.

— Nem fér a fejembe, hogy az ördögbe tudott egy magadfajta csúf ember egy ilyen szép lányt nemzeni?! — vágtam gyorsan vissza. — De mondd csak, mit kevertél tegnap abba a lötytybe? Még most is úgy zúg a fejem, mint a teljesítménybérben güriző vājároké a műszak végén.

— Egy kis ciánkáli volt csak! De nyugi, a zsarukra még ez sem hat. Azok olyanok, mint a zom-bik.

Elvagyorodtam. — Akkor mi-vel lehet zombihekusokat kinyif-fantani?

— Fogalmam sincs — ismerte be. — De majd megkérdezem Ja-sont, ha erre jár.

Jason Dark a legismertebb né-met rémtörténetek írója, a szel-

lemvadász John Sinclair szülő-atyja.

— Jó ötlet — bólintottam rá.

— Kérsz egy sört? — vágott közbe Susanne Steiner, hogy a beszélgetést üzleti síkra terelje. — Ne figyelj az öregre! A tüde-jéből a por már az agyába szállt.

Werner Okker az apósára vi-gyorgott. — Legalább tíz hordó sörrel tartozol nekem, hogy meg-szabadítottalak a lányodtól!

Susanne elnevette magát, és mutatójával tréfásan megfe-nyegette újdonsült vőlegényét.

— Akkor ma éjjel, ha velem akarsz lenni, az utolsó cseppig ledolgozod azt a tíz hordó sört!

Peter Steiner harsogva neve-tett. — Jól beszélsz! — kiáltotta vidáman, s rá akart tréfából csapni Susanne fenekére, amikor eszébe jutott, hogy lánya már el-jegyzett menyasszony.

— Kérek egy kávé, alkohol nélkül! — mondtam Susannéhoz fordulva.

— Mit csinálsz ma? — kér-dezte tőlem Okker, de mielőtt válaszolhattam volna, megszólalt a telefon. Susanne ugrott a ké-szülékhez, a bárpultra tette, s fel-vette a kagylót.

— Ha irodát akarsz itt nyitni, meg is kell fizetned a bérleti dí-jat, Mattek! — morogta Peter

Steiner félhangosan, miközben a söröspoharakat a tálcára toryozta. Aztán a többi vendég után nézett. A hatalmas hústony csak úgy rengett minden lépésnél.

— Lohmeyer! — Majd szétment a telefonkagyló, úgy üvöltött a vonal túlsó végén.

— Ma rám jár a rúd! — sóhajtottam szomorúan az államügyész neve hallatán.

— Mattek! Egy órán belül itt legyen az irodámban!

— Gudrun Meyerhoff miatt?

— Igen.

Lohmeyer köszönés nélkül lecsapta a kagylót, így ellenkezésre már nem volt lehetőség. Odatoltam a telefont Susanne elé, aki visszatette a polcra.

Okker kérdőn rám pillantott. — Gudrun Meyerhoff? Hát az meg kicsoda?

— Egy halott. Vagy túlada-golta magát, vagy a drogban volt valami. De úgy tűnik, teljesen tiszta a lány.

— Ezek aztán zűrös ügyek — sajnálkozott Okker, s komolyan is gondolta. Mindig rejtély volt számomra, hogy miért hagyta ott a tűzoltóságot és szegődött el rendőrnek, holott tűzszerészként aranyélete volt, a robbanóanyagokkal úgy játszott, mint gyermek a játékszerével. Nem azért, mintha nem lett volna jó rendőr, de ő olyan ember volt, hogy még a legelvetemültebb gazemberben is meglátott valamit, ami szimpa-

tikus. Naponta érte csalódás, de az sem rendítette meg az emberi jószágba vetett hitében, mert mindig azzal vigasztalta magát, hogy pechjére csak rossz emberekkel hozza össze a sors.

Susannétól megkaptam a kávé. Rágyújtottam egy cigarettára, és az órára pillantottam.

Már ki sem tudok mászni eből a Gudrun Meyerhoff-ügyből! S kilenckor találkozom Marliesszel. Erről a randiról pedig nem fogok lekésni Lohmeyer miatt!

Jutta Speisser sült halat evett, és ciprusi Aphrodite bort ivott hozzá. Dimitri, az Akropolisz nevű görög étterem tulajdonosa megörült új vendégének. Nem ment jól az üzlet, túl nagy volt a konkurencia. Így aztán ajnározta az új vendégeket, körüludvarolta őket, hogy jól érezzék magukat.

Dimitri saját számlájára kihozott vendégének egy pohárka ouzót. Hosszú életet, gazdag férjet és sok gyereket kívánt hozzá.

A második és harmadik jókívánság végképp meggyőzte Jutta Speissert, hogy a megfelelő helyre tért be vacsorázni: mert aki neki férjet és gyereket kíván, azt legszívesebben a pokolba küldi.

Megpróbált tőle telhetően a

legbájosabban mosolyogni, és belekortyolt az ouzóba. Aztán kiment a mosdóba.

A három vécéfülke közül a középsőt választotta. Felállt az ülőkére, és megvizsgálta a tartályban a vízszintet. Vagy tíz centiméter lehetett a peremtől. Egy kicsit változtatott rajta, majd ráült a vécére, és a kabátjából előhúzott egy hosszúkás csomagot. 20 × 5 centiméter volt, éppen akkora, hogy egy elemes vekker belefért. Nem ketyegett, így senki sem fedezhette fel. Jutta egy első osztályú pillanatragasztóval bedörzsölte a csomag hosszabb oldalát, újra felállt az ülőkére, és felragasztotta a csomagocskát. Elégedetten állapította meg, hogy a reklám nem hazudott: néhány másodpercnél tovább nem kellett nyomnia, s máris odaragadt! Mielőtt elhagyta a mosdót, lehúzta a vécét, nehogy gyanút fogjanak. A kezét is megmosta, s futó pillantást vetett a tükörbe. Tépettre vágott haját fölösleges volt megfésülnie.

Aztán visszament az asztalához. Kiiitta még a pohár alján lévő kortynyi ouzót, rámosolygott a tulajra, Dimitrre, miközben magában egy sor különböző nemibetegséget kívánt neki, minél nagyobb fájdalommal együtt, de addig is egy bájos mosoly kíséretében gavalléros borraivalót hagyott az asztalon, és kilibeggett az étteremből.

Odakint még mindig zuhogott.

Az utcai lámpák visszfényében ezüstösen csillogott az esőfüggöny.

Hét felé járt, amikor a Karl Marx utcához ért. Keresztülvágott rajta, és befordult egy sötét mellékutcába. Itt állt a zöld Siera. Baldwein ült a volánnál. Káromkodott egyet, amikor a lány csuromvizesen bevágódott mellé az ülésre, eláztatva a drága kárpitot.

— Oké — mondta elégedetten Jutta Speisser.

Rágyújtott, mélyen leszívta a füstöt, és sziszegő hangot hallatva kifújta: — Oké — mondta még egyszer.

A vászon elég ócska lehetett, igaz, a diavetítő sem volt új. Gudrun Meyerhoff a vásznon még szánandóbban festett, mint halottan, az ágyon.

— Igen — mondtam —, ő az.

Néhány férfi árnyéka esett a vászonra. Karl Lohmeyer államügyész kezelte a vetítőgépet. Ideges volt, magában elátkozta az egész ügyet, ami miatt elúszott a szabad estéje.

— Gudrun Meyerhoff, alias Melchert — mondta.

Lohmeyer tulajdonképpen a főnököm volt. De csak pro forma, mivel valahol azt írták, hogy egy német hivatalnok csak akkor létezik, ha főnöke is van.

— Igen, és? — kérdeztem. Az óra mutatója vészesen közelített a nyolcashoz, és úgy éreztem, mintha gyorsabban ketyegne, mint máskor.

— Nem hallotta még sohasem a Melchert nevet?

— Nem. Sem a Melchert, sem a Meyerhoff nem mond nekem semmit — vágtam rá. Baljós előérzetem támadt. Nem véletlenül küldtek ezek egy ilyen ravasz rókat, mint Stefan Krause a Grafenhof 17.-be.

— Gudrun Melchert a terroristák listáján szerepel. Kívülről kellene fújnia az összes nevét, Mattek!

— De hisz ez egy kis hal!

— Felismert valakit azok közül, akiknek a képét látta?

— Nem.

— Ezek mind kapcsolatban álltak a lánnyal — nevezük őt továbbra is Gudrun Meyerhoffnak.

— Nimfomániás volt?

— A szexuális élete nem érdekel. Ezt a kérdést átengedem másoknak — válaszolta az államügyész kissé éles hangon. — Ezek a férfiak államellenesnek minősíthető csoportok és szervezetek szimpatizánsai.

— Van valami konkrétum is?

— Két gyújtogatás. A müncheni és a hamburgi CIP áruházak. Ezekben biztos benne volt a lány. Aztán a támadás a CIP marseille-i irodája ellen, múlt évben. Három halott. A merénylőt egy levélben magukra vállalták. Állítólag azért nézték ki maguknak ezt a céget, mert kereskedelmi kapcsolatban állt Dél-Afrikával, s így támogatta a kormány fajüldöző politikáját.

— Szóval olyan örültek, akik az egész világot meg akarják váltani?

Lohmeyer megvonta a vállát. Mászt nem is vártam tőle. Egy tartományi első ügyész vonakodik minden egyértelműségtől, hátha később szaván fogják.

— Három halott Marseilleben. Ha ezek világmegváltók, akkor annak elég veszélyesek!

Lohmeyer felgyújtotta a lámpát, és kikapcsolta a diavetítőt.

— Joellenbeck felhívott a Szövetségi Bűnügyi Rendőrségtől. Azt mondta, hogy maga vegye kézbe az ügyet.

— És azt nem mondta, hogy mit tegyek?

— Azt nem, csak annyit, hogy foglalkozzon vele!

— Képek is készültek a diákról?

— Valószínűleg. Csak nem akar ezekkel a képekkel házalni?

— Miért ne?

— Holnap intézkedem.

A fejemben Marlies járt, aki

említette, hogy Meyerhoff ismerősei időnként megszálltak a Cosmosban. Talán felismer néhány fickót. — Félóra múlva már itt sem vagyok. Addigra szeretném a képeket megkapni — mondtam.

Lohmeyer az íróasztalon álló telefonért nyúlt. Utasítást adott, majd kényelmes székébe telepedt, és előrehajolva felhúzta lecsúszott zokniját. Sok értelme nem volt, mert az néhány lépés után megint begyűrődött a talpa alá, de már megszokta, mivel mindig a legolcsóbb zoknit vette, aminek gumija már az első mosás után kitágult.

— Egy évvel ezelőtt bérelte ki Melchert a lakást, Meyerhoff álneven. A foglalót és az első hat hónapot készpénzben fizette.

— Erre Krause jött rá?

— Igen. Nem volt különösebben nehéz dolga.

— Mire jutott még?

— Kérdezze meg őt!

Nemet intettem. — Nekem semmit sem mondana. Nem bízik bennem, nem tart alkalmasnak állami szolgálatra.

— Talán nem is téved olyan nagyot, Mattek! Nem kellett volna összeakasztani a bajuszát Krauséval. Jó nevű, tehetséges ember. Állítólag befolyásos barátai vannak. Tulajdonképpen mi van azzal a férfival, aki felhívta magát?

— Fogalmam sincs, ki volt az. De van egy fantomképem: ma-

gas, vékony, rövid szőke haj. Dzsekit viselt, és van egy régi, sötét színű Volkswagen bogárhátúja, dortmundi rendszámmal, amiben a hetes kétszer szerepel.

Lohmeyer jegyzetelt, majd elismerően rám nézett: — Ahhoz képest, hogy még el sem kezdett foglalkozni az ügyvel, máris rengeteget tud, az ördögbe is!

Efféle felkiáltás már szinte káromkodásnak számított nála. Nagy hatással lehettek rá a hallottak, ha ilyesmi kicsúszott a száján.

— A porschés pacákat Peter Matteknek hívják — mondta Friedhelm Ellersiek. — A biztosító kártérítési osztályán tudtam meg a nevét. Zsaru!

Ellersiek gyorsan és izgatottan beszélt. Beszéd közben a száját a szokásosnál nagyobbra nyitotta, így ijesztő cápafogai kivillantak. A pályaudvar közelében telefonált. Nekidőlt a fülke üvegoldalának, és körülményesen rágyújtott egy cigarettára.

— Itt vagy még? — kérdezte,

mert a másik semmit sem mondott.

— Igen. Csak elgondolkodtam — mondta Baldwein a vonal túlsó végén.

— Nincs több aprópénzem!

— A Cosmosból jött ki?

— Igen!

— Vedd kezedbe az ügyet, Friedhelm! Valahogyan csalogasd az Akropolisz étterembe, a Karl Zahn utcába.

Ellersiek nyelt egyet.

— Hallasz engem?

— Igen — válaszolt Ellersiek pöszén. Egy csapat lány vette körül a telefonfülkét, és vihogva figyelték őt. Rögtön eszébe jutottak cápa fogai, és összeszorította a száját. Csak annyira nyitotta ki a továbbiakban, hogy érteni lehessen a szavait.

— Hallottál valamit Speedy-ről?

— Semmit sem.

— Oké. Majd találkozunk.

Ellersiek letette a kagylót. A földre dobta a csikket és rálépett. Aztán kinyitotta az ajtót, és kilépett a fülkéből. A vihogó lányok nyomban bezúdultak, és magukra húzták az ajtót.

Marlies elvei ellenére átöltözött. Az volt a véleménye, hogy napali viseletben is bárhová elme-

het vacsorázni. Különleges alkalomkor azonban más volt a helyzet.

A mai este — úgy látszik — egy ilyen különleges alkalom volt, és megtisztelve érezhettem magam.

— Végül is első ízben töltöm az estét egy zsarival. De korai még az öröme — jegyezte meg figyelmeztetésképpen, amikor beszállt a kocsiba. — A meghívás könnyen ment, de az, hogy hanyatt döntés, már nehezebb ügy.

— Eszemben sincs!

— Mi? Hogy lefeküdj velem?

— Nem! Csak az, hogy hanyatt döntselek! Hátulról olyan izgató vagy, hogy inkább . . .

Megrovó pillantást vetett felém, így jobbnak láttam nem folytatni. A szememnek viszont nem tudtam parancsolni, szoknyája alól elővillanó gyönyörű, hosszú combjai vonzották tekintetemet.

A szemem majd kiugrott az éhségtől. De ő még nem akart enni. Mit tehettem? Alkalmazkodnom kellett hozzá. Nem akartam az estét elrontani, és egyébként is, megígértem neki, hogy ő választhat.

Egyik bárból a másikba mentünk. A harmadik után már igen közel kerültünk egymáshoz. Pontban fél tizenegykor közölte, hogy az Akropolisz nevű görög étteremben akar vacsorázni, a Karl Zahn utcában.

— Miért pont ott? — kérdeztem az étterem felé hajtván.

— Titok. Talán nem tetszik?

— Dehogynem!

— Nem vagy túl lelkes, Mattek!

Vállat vontam. — Ha Görögországban vagyok, görög kaját eszem, Spanyolországban spanyol specialitásokat...

— ...és itt Némethonban valamelyik sarki bódé a törzshelyed, ahol a legjobb virslit sütik!

— Honnan tudod?

— Én ne tudnám? Huszonkét évemmel és egy sor gazdag tapasztalattal a hátam mögött!

Fejét a vállamra hajtotta. Keze a lábamra csúszott. Nem hiszem, hogy szándékosan történt volna, mégis felizgatott az érintés és testének közelsége.

Az ő társaságában édesmindegy volt, milyen ételt eszem!

A parkolóban mindössze három kocsi állt. Az étterem olyan kihalt volt, mint egy temető.

A mediterrán stílusú dekoráció, a mű szőlőfürtök és levelek, az égő gyertyák, az amforák és a gipszből készült görög istenfigurák ellenére olyan hangulatot árasztott az egész étterem, mint egy harmadosztályú váróterem.

A bárpultnál két pincér ácsorgott népviseletben. A konyha lengőajtáján egy bamba arcú szakács dugta ki a fejét. Mindenki olyan pofát vágott, mintha a saját temetésére készülne.

Amikor észrevettek bennünket, rögtön felélénkültek. A két pincér nagy lelkesedéssel ránk vetette magát, a szakács pedig behúzta a fejét.

Marlies belém karolt és hozzám simult. Ringó csípőjét az oldalához dörgölte járás közben. A szomorú étterembe hirtelen élet költözött. Mellém ült, és hozzám bújt. Aztán felemelte a bal kezemet, és kitekert nyakkal az órámra pillantott.

— Három perc múlva tizenegy — mondtam.

Rejtélyes mosollyal nézett rám. Hirtelen olyan érzésem támadt, mintha újra kisgyerek lennék, s a Mikulásra várnék, holott már nem is hiszek benne.

Még akartam valamit mondani, de Marlies felállt, s izgató fenékringással áttáncolt a termen, a lejárat felé. Elűnt a mellékhelelyiség irányában.

Dimitri, a kövérkés tulaj szürke csíkos, elegáns öltönyében máris az asztalomnál termett. Egy üveg ouzót hozott.

— Mattek úr! — köszöntött kis fejhajtással.

Elképedtem, hiszen én nem ismertem őt. Nyomást éreztem a gyomrom táján.

— Már vártuk önt, Mattek úr!

— Engem?

Dimitri bólíntott. — A barátja idetelefonált, Mattek úr!

Dimitri közben a bárpult felé íntett, ahol az egyik népviseletbe öltözött pincér egy üveg pezsgó kinyitásával bajlódott.

— Tizenegy előtt egy perccel kell kinyitnunk a pezsgót — mondta barátságosan. — És aztán koccintanunk kell!

— Mire?

— Az életre, Mattek úr!

A nyomás a gyomromban erősödött. Hirtelen szükségét éreztem, hogy kimenjek a mosdóba. Rendőrautó szirénázott valahol. Az éles hang felénk közeledett. A pezsgó nagyot pukkant. S abban a pillanatban, amikor a dugó elröpült, mintha elvágták volna a fülsiketítő szirénahangot. A rendőrautó csikorogva fékezett közvetlenül az étterem előtt. Hirtelen felszakították az ajtót, és két egyenruhás rendőr rontott be. A pincérnek földbe gyökerezett a lába, Dimitri pedig vádlón nézett a betolakodókra, akik az est legszebb pillanatát elrontják.

Akaratlanul is az órára néztem: tizenöt másodperc múlva tizenegy.

— Kifelé! — ordította az egyik rendőr. — Kifelé azonnal!

Marliesre gondoltam, aki...

Abban a pillanatban, mert csak egy villanásnyi idő telhetett el, míg a szavak értelmét felfogtam, tompa robbanás rázta meg az éttermet. Az asztalok táncoltak, az italok a polcra csörömpölve a földre estek. A mellékhe-

lyiség lejárata felől fojtogató füst gomolygott.

— Úristen! — kiáltotta az egyik rendőr.

A detonáció átröpített az éttermen. Pont a lépcső tetejére zuhantam, de a vastag füsttől nem láttam a fokokat.

— Marlies!

Tettem egy lépést lefelé. Megbotlottam, és legurultam a lépcsőn. A fejemet valami kemény dologba ütöttem. Éles fájdalom hasított belém. Összeszedtem minden erőmet, és felálltam. Kábán tántorogtam.

— Marlies!

Valahol leomlott egy fal. Aztán halk nyöszörgést hallottam. — Peter!

— Marlies!

A női vécének nem volt ajtaja. A nyomás kiszakította, és valahova elröpítette. A fojtogató füst áthatolhatatlan falként vett körül. Csak a fel-fellobbanó narancsszínű lángnyelveket láttam. Megálltam.

— Marlies!

Aztán újra hallottam a halk nyöszörgést. A földön csúsztam, mert lenn több oxigén volt. A hang irányába másztam, vakon, lassan tapogatózva a kezemmel, mint csiga a szarvacskával. Örökkévalóságnak tűnt, pedig csak néhány másodpercig tarthatott, míg végre lassan előrearaszolva elértem a lányt.

A vécéfülkével szemben, a

mosdó alá röpítette a robbanás. Valami nedveset éreztem, de nem víz volt, hanem valami ragadós, sűrű folyadék. Marlies vére!

Már nem nyöszörgött. Olyan közel voltam hozzá, hogy a füstben már az arcát is kivehettem.

Bár ne láttam volna meg! Egy merő vér volt, s úgy éreztem, mintha vádlón nézett volna rám. Belenyúltam a vérbe, és megemeltem a vállát. A mozdulattól előrezuhant a teste — az, ami maradt belőle. Felsikoltott a fájdalomtól.

Nem tudtam, mit tegyek. Iszonyú volt, mintha egy kis szigeten lennék, s nem tudnék kiúszni a szárazföldre, ami százméternyire van tőlem, mert éhes cápák zsákmányukra lesve köröznek a sziget körül.

— Peter ... ne érij hozzám ... kérlek ...

Elengedtem, és arra fordultam, ahol a kijáratot sejtettem. — Egy mentőt! Azonnal egy mentőt! — kiáltottam torkom szakadtából.

A csempézett falak visszaverték a hangomat, s a szavak lövésekként csattantak agyamba.

— Ne érij hozzám ... kérlek!

Képzetelemben megjelent előttem David Pötsch. Ez a kollégám és barátom három évvel ezelőtt Casablancában halt meg, három golyót kapott. És ha én előbb értem volna oda? Újra magam előtt láttam őt, vérben fürödve, és hallottam halálhörgé-

sét is. Rám vigyorodott, majd eltűnt a látomás.

— Jöjjön ki! — ordította az egyik rendőr, aki utánam rohant a lépcsőn.

— Mentőt!

— Rögtön itt van!

— Kérlek, ne érij hozzám — nyöszörögte Marlies.

Marlies iszonyatos fájdalma egész testemet és lelkemet betöltötte. Minden megszűnt körülöttem, saját magamat sem éreztem, csak az ő fájdalmát.

— Egy barátod ... felhívott a szállodában, hogy csalogassalak ide ... tizenegy előtt ... meglepetés ...

— Mattek úr!

— Fogd be a pofád, hülye!

Tudtam, hogy igazságtalan vagyok a rendőrrel, aki féltette az életemet. Nem lehetett élve kibírni ebben a füstölgő, lángoló pokolban.

Marlies kicsit előrehajolt, aztán visszazuhant a vérrel összekent csempére.

Izzó forráság vett körül. Alig tudtam levegőt venni. Az olvadt műanyag bűze a nyálkahártyámat marta. Szédültem, az egész mindenség forgott velem, mintha már a túlvilág felé repülnék.

— Mattek!

A kemény hangtól magamhoz

tértem. Egy sötét alak tornyosult fölöttem.

— Kifelé!

Megfogtam Marliest, és kifelé csúsztam, magam mögött húzva a testét. Semmi nyöszörgés, egy hangot sem hallatott. Elvesztette az eszméletét. Hála az égnek!

A rendőr mellettem kúszott, kifelé a pokolból. Segíteni akart, de az arcomba pillantott, és jobbnak látta, ha nem ér Marlieshez. Nem tudom, mit olvashatott le az arcomról, de biztos megijedt tőle.

A legutolsó lépcsőfoknál elfogyott az erőm. Végignyúltam a földön, és mélyeket lélegeztem. Itt már nem volt akkora forróság, és a füst is oszladozott.

Marlies szétroncsolt, elégett arcába néztem. Szeme tágra nyílt, még a szemgolyó fehérjét is láttam. És még valamit: a halált!

Felüvöltöttem. Az élettelen testet magamhoz szoritottam.

Talán csak egy pillanatig tartottam így a lányt. Az időérzésem megszűnt. Aztán a rendőr kezét éreztem a vállamon. Mázsás súllyal nehezedett rám. Eszembe sem jutott, hogy lefejtsem magamról a kezét.

— Segítek, Mattek!

Bólintottam. Aztán feltápaszkodtam, és együtt cipeltük Marliest az étterembe.

Egy női arc hajolt fölém. Rövid, fekete haja volt. Nem lehetett több harmincnál, de az arcán mély szomorúság tükröződött. Nem csoda. A sok szenvedés a kórházban nyomot hagyott rajta. A figyelő szemű és ügyes kezű asszony mozdulatai nem okoztak fájdalmat. Sápadt, finom bőre volt, és vakítóan fehér köpenyt viselt.

— Minden rendben van, Mattek úr — szólalt meg.

Körülnéztem. Egyszerűen berendezett, egyágyas kórházi szobában feküdtem.

— Ért engem?

— Igen. — Ahogy megszólaltam, egycsapásra eszembe jutott minden, amit átéltem. Egészen addig a pillanatig, hogy elvesztettem az eszméletemet az Akropoliszban, és egy jóságos tündér gyorsan a mentőkocsiba fektetett. Még arra is emlékeztem, hogy Lohmeyer is megjelent. Meg Stefan Krause, aki előző nap megbízhatatlan elemnek nyilvánított. De hogy mi történt azután, az már kiesett az emlékezetemből. Mintha egy sötét lepel borult volna rám.

— Jól vagyok — erősítettem meg.

A rövid fekete hajú nővér elmosolyodott.

Nagy üggyel-bajjal felültem. Úgy éreztem, mintha egy sebet égetné a légcsövemet, alig tudtam lélegzetet venni.

— Hány óra van? — kérdez-

tem. Levették rólam az órám, és egy hosszú ujjú, elől nyitott kórházi hálóruhát adtak rám.

— Nyolc — válaszolta.

— Reggel vagy este? — A fehér ablaktáblák elzárták a kilátást.

— Reggel van.

Tizenegykor történt a robbanás. Talán egy óra múlva vesztetem el az eszméletemet. Ha most nyolc óra van, akkor annyit aludtam, mint általában egy fáradt ember egy kimerítő nap után.

Alacsony, kövér ember gurult be az ajtón. — Dr. Landsberg vagyok — mutatkozott be az ágyamhoz telepedve. — Hogy érzi magát?

Hálás voltam neki, hogy nem így kérdezte: „Hogy vagyunk?”

— Köszönöm, jól vagyok.

Kerek, párnás arcáról sugárzott a kiegyensúlyozottság. Lát-szott rajta, hogy soha semmi és senki nem tudja nyugalmából kizökkenteni. Ilyen orvost kíván magának minden beteg, mert bizalommal lehet hozzá fordulni.

— Mattek úr, emlékszik rá, hogy tegnap lezuhant egy lépcsőn?

Bólintottam. Újra magam előtt láttam az egész jelenetet, megbotlottam, és miközben legurultam, beütöttem valamibe a fejemet.

A kerek arcon mosoly jelent meg. — Az esésre nem azonnal reagált, hanem csak később, ami

egyébként egyáltalán nem ritka jelenség. Csak akkor ájult el, amikor nyugalmi állapotba került. Az EEG semmiféle károsodást sem mutatott ki. Agyrázkódás és enyhe füstmérgezés — ez minden! Mattek úr, gratulálok, vasszervezete van! Annyi füst ment át magán, mint egy gyárkéményen, és meg sem érezte! Gondolom, erős dohányos! Mennyit szív naponta?

— Amennyi csak belém fér.

— Tetszett, hogy nem tart előadást a dohányzás ártalmasságáról. — Gouloises-t szívlak.

— Gondoltam!

Felállt és nyújtózott egyet, de ettől a mozdulattól sem tűnt magasabbnak. Az ablakhoz lépett, és kitárta az ablaktáblákat. Dortmund fölött az eget egybefüggő szürkesség borította, és lógott az eső lába. Nekem is pont ilyen volt a kedélyállapotom.

— Tőlem aztán meg is léphet innen! Hiába is mondanám, hogy pihenjen még egy-két napot, úgysem hallgatna rám — mondta dr. Landsberg.

— Igaza van — helyeseltem, mert eszembe jutott Marlies, meg azok a gyilkos disznók. — Gondolatolvasó, vagy mondta már valaki önnek, hogy nehéz fiú vagyok?

— Itt járt az éjszaka Alfred Meise főfelügyelő, és azt ajánlotta, hogy zárjam kulcsra az ajtót, és szögezzem be az ablakokat, ha ágyban akarom tartani magát.

Szóval itt volt DAB! Alred Meise a Ruhr-körzet II. ügyosztályának a vezetője volt. Engem szinte fogadott fiának tekintett. Talán így kárpótolta magát azért, mert nem született gyereke.

— Igaza volt!

— Figyelmébe ajánlom a reggelit, Mattek úr! Egyébként magas rangú látogatója érkezett, Lohmeyer úr, tartományi első ügyész.

— Hol vannak a holmijaim?

— Reggelit nem kér?

— Dehogynem! De nem az ágyban, és nem ebben a halottas ingben!

— Martha nővér, kérem, hozza ide Mattek úrnak a holmijait!

Éppen elkészültem, amikor Lohmeyer megérkezett. Siralmas állapotban volt, cseppet sem jobb színben, mint én. Látszott rajta, hogy az éjjel nem aludt, szeme alatt mély árkok húzódtak. Szokásos szürke öltönye olyan gyűrött volt, mintha most vették volna ki a centrifugából, és zoknija persze megint lecsúszott a cipőjére.

— Kértem egy kávét — mondtam üdvözlésképpen.

Ahogy Lohmeyer rám pillantott, az öröm jelét láttam szemében megcsillanni. Mit tagadjam,

jólesett, hogy örül nekem. Ez a tragédia közelebb hozott bennünket egymáshoz, bár barátok valószínűleg sosem leszünk. Kezet nyújtott, s letelepedett egy székre az ablak előtt.

— Tizenegy előtt tíz perccel jött a hívás. — Lohmeyer kérdés nélkül is pontosan tudta, hogy milyen információk érdekelnek. — A férfi hangját rögzítettük. Azt mondta, hogy pontban tizenegykor robban a bomba az étteremben, csak azért, hogy egy zsaruvál kevesebb rontsa a levegőt a városban.

Lohmeyer azért használta a zsaru szót, mert a telefonáló is így mondta. Nem szerette ezt a kifejezést, bár az utóbbi időben már olyannyira elterjedt, hogy nem is érezhettük ki belőle a sértő szándékot.

— A jelentés szépen bejárta a maga hivatali útját, de több kolléga üres fenyegetőzésnek vette. Mire a hívás hozzám eljutott, már arról is informáltak, hogy a közelben van egy rendőrautó. Gyorsan odaküldtem. Akkor már 22.58 volt.

Bólintottam. — Egy jó perc múlva már meg is érkezett.

— Igen. Én is így számoltam. Gondoltam, gyorsabb odaküldeni egy kocsit, mint elkezdni telefonálgatni és magyarázgatni.

— Én is ezt tettem volna!

Jelentősegteljesen rám pillantott, és szája alig észrevehető

mosolyra húzódott. — Vegyem ezt bóknak, Mattek úr?

Klotild nővér — hogy lehet egy csecsemőnek ilyen nevet adni? — behozott egy finomsággal megrakott tálcát. De hozzá sem nyúltunk az ételekhez, csak kávéit ittunk. Rá akartam gyűjteni, de aztán meggondoltam magam. Várok még a dohányzással néhány órát, hadd tisztuljanak ki a légutak!

— Nagyon sajnálom, hogy a lány...

— Ne beszéljünk róla! — vágtam a szavába.

Lohmeyer megkönnyebbülten bólintott. Nem is tudtam, hogy ilyen melegszívű főnököm van!

— Az ismeretlen telefonáló megszarolt minket — folytatta Lohmeyer megszokott tárgyilagos hangján. — Közölte, hogy a város különböző pontjain bombákat helyeztek el, amit bármelyik pillanatban felrobbanthatnak. Hárommilliót kérnek. Továbbá azt követelik tőlünk, hogy azonnal szakítsuk félbe a Gudrun Meyerhoff-ügyben elindított nyomozást.

— Kik ezek?

— Fogalmam sincs. De biztosak lehetünk abban, hogy még hallatnak magukról!

— Meyerhoff, alias Melchert! Éreztem, amikor a házba mentem, és akkor is, amikor kiléptem a kapun, hogy figyelnek. Valaki szemmel tartott. Láttam, hogy bemegyek a szállodába, és hogy

Marliesszel beszélgetek. Úristen, azt sem tudom, mi a lány vezetékeve!

— Seeger — mondta Lohmeyer.

Ittam egy korty kávé. — Seeger... Valaki felhívta Marlies Seegert a szállodában. Azt mondta, hogy a barátom, és megkérte, hogy röviddel tizenegy előtt vigyen el a görög étterembe, ahol egy meglepetés vár rám.

— És most? — kérdezte Lohmeyer.

Csodálkozó pillantást vetettem felé. — Mit vár tőlem?

— Hogy nyugton maradj!

— Beszélte már Krauséval?

— Igen.

— És ő mondta, hogy maradjak nyugton?

— Igen. Szerinte személyes üggyé vált a maga számára, Mattek.

Felálltam, és az ablakhoz léptem. Ettől a szürke, szomorú időtől nemigen derül fel az ember.

— Krausénak teljesen igaza van — szögezte le Lohmeyer.

— Szerintem is! De Krausénak akkor sincs joga nekem utasításokat osztogatni, tisztelt államügyész úr!

Lohmeyer köhintett egyet. Tudtam, hogy jót akar, de engem

csak egy dolog érdekelt: el akartam fogni a gazembereket, akiket Marlies és Gudrun Meyerhoff halála terhelt. És el akartam kapni az ismeretlen telefonálómat is.

Újra Lohmeyerhez fordultam.

— Joellenbeck azt mondta, hogy vegyem kézbe az ügyet.

— Ha Joellenbeck tudomást szerez a történekről, visszavonja az utasítását.

Bár személyesen nem ismerem Joellenbecket, kapcsolatba léptem már egyszer vele, a spanyol ügy révén. Nem az a fajta ember volt, aki csak azért félreálítana egy nyomozót, mert azt személyes szál fűzi az ügghöz.

Mégiscsak rágyújtottam egy cigarettára.

— Kérem, államügyész úr, próbálja meg rávenni Stefan Krausét, mindannyiunk példaképét, hogy fedje fel a kártyáit! Érdekelne majd később, mit tudott meg. Mondja meg neki, hogy nemcsak megbízhatatlan vagyok, mint ahogy azt már az első találkozásunkkor megállapította, hanem közveszélyes is tudok lenni ellenlábasaimra nézve.

— Ezt, ugye, nem mondja komolyan?

— Mióta is ismerjük egymást, államügyész úr?

— Amióta a Mattek KÜ—I fennáll. Mindig is hibás döntésnek tartottam, hogy létrehozták ezt a mindenféle jogosítványokkal felruházott, egyszemélyes különleges ügyosztályt. De magá-

val nem lehet beszélni! Mikor látjuk egymást?

— Ma, holnap vagy holnapután... még nem tudom. De majd jelentkezem!

Dideregtem. Hiába húztam fel a bőrkabát alá egy vastag pulóvert, még mindig fáztam. Belülről, egészen mélyről áradt szét bennem a hideg. Alfréd Meise irodájában üldögéltem. A főfelügyelő tapintatosan elnézett a fejem felett. Udvariasságból tette, mert sírtam. Hirtelen fojtogatni kezdett a néma zokogás: összeszorult a mellem, és alig kaptam levegőt.

— Először Pötsch Casablancában! És most ez a fiatal lány, itt Dortmundban! Mondd, DAB, hogyan tudom ezen túltenni magam?

Alfréd Meise újra rám nézett. Nem egy férfiszépség, de jóképűnek mondható, és becsületes szeme megbízhatóságot sugárzott.

— Hogyan? — kérdeztem újra, és kihúztam egy lapos pálinkás butykost a bőrkabátom belső zsebéből. Lecsavartam a kupakját, és jól meghúztam, megráztam magam, és még egy kortyot ittam.

— Így biztosan nem, Peter. — Felállt, megkerülte az antik író-

asztalt, és megállt előttem. A válamra tette a kezét, és mélyen a szemembe nézett. — Így biztosan nem!

Felugrottam. Testünk olyan közel volt egymáshoz, hogy majdnem összeért. Előkaptam az üveget, és felhörpöltem, ami még az alján volt. Aztán a papírkosárba dobtam, rá egy üres DAB sörösdobozra.

Meise hangja csendes és megnyugtató volt. — A Pötsch-ügynek már három éve! Megértem, hogy nem felejtetted el, de nem vagy okolható a törtétekért. Minden papírt átvizsgáltam: tudom, hogy nem tehetsz a haláláról.

Újra leültem. Az alkohol égette a gyomrom.

— A lányról semmit sem tudok. Csak annyit, hogy mi történt. Azt is Lohmeyertől, aki felhívott telefonon.

— Azt mondta, ugye, beszélj a fejemmel, hogy ne ártsam bele magam az ügybe!

DAB elgondolkozva bölintott: — Felnőtt ember vagy, és elég régóta dolgozol ahhoz a szakmában, hogy tudd: más a privát élet, és más a hivatali!

— Köszönöm a jó tanácsot!

— Te, Mattek, ne köszöngess itt nekem semmit, inkább menj a jó fenébe!

Kézfejemmel megdörzsöltem a szememet. Vigyorogni próbáltam, de nemigen sikerült.

Meise a homlokára bökött: —

Térj már észre! Még mindig nem dereng? Ezek nem a lányt és nem is téged akartak eltenni láb alól! Ezek csak robbantani akartak, hogy néhány ember bejeddjen. Az éttermet is vaktában választották ki, éppúgy elhelyezhették volna a bombát Steinernél is, a Steinkrugban. Véletlenül megjelentél a horizonton. És véletlenül kisült rólad, hogy zsaru vagy. Ezért irányítottak a bombához. Azt nem tudhatták, hogy pontban tizenegykor te vagy a lány éppen a vécében leszte. Azt a telefonba sem mondták. Bármennyire is ostobán hangzik: a szerencsétlen véletlen játszott közre. Ennyi erővel más is a levegőbe repülhetett volna, vagy akár többen is. Ha mindenáron szenvedni akarsz, keress magadnak valami mást! A lány halála nem a te lelkeseden szárad. Ne rágódj azon, hogy miattad kellett meghalnia, mert be fogsz csavarodni!

Bölintottam és rágyújtottam. Magamban igazat adtam neki.

— Lohmeyer segítséget kért a Ruhr-körzet II. ügyosztályától. Valószínűleg magasabb helyről származik az ötlet. Hermann Blechmannt már előreküldtem az Akropoliszba a friss völegénnyel, Okkerral.

Bölintottam.

— Okker majd kideríti, milyen robbanóanyagot használtak. Megvizsgálja a töltetet, és levonja a megfelelő következtetéseket. Blechmann kikérdezi még egyszer az étterem tulajdonosát. Lehet, hogy nem sokat segít, de legalább megspórolunk neked néhány utat. Oké?

— Rendben van. Tudod, hová utazott Koslowski?

— A mennyországba! — kiáltott fel DAB. A főfelügyelő csúfnevét annak köszönhette, hogy a DAB sör volt szinte az egyetlen tápláléka.

— Mit hülyéskedsz?

— Egy porfészekbe, valahol Freiburg és Neustadt között, a Fekete-erdőben. Bár azt állította, hogy nincs telefon a panzióban, én mégis megtudtam a számát. Miért van rá szükséged?

— Nálánál jobban senki sem ismeri a kocsmákat! Az sem kizárt, hogy több olyan anarchista találkahelyről van tudomása, amiről nekünk gőzünk sincs! És abban is reménykedem, hogy néhány anarchista szimpatizánsról is tud információt szerezni. Többet érünk vele most, mint a mindentudó komputerünkkel!

DAB hosszasan kotorászott az íróasztalfiókban, majd előhúzott egy cédulát, és felolvasta a címet és a telefonszámot. A Polyák a családjával tényleg „A mennyországhoz” címzett fogadóban szállt meg. Eltettem a papírt, és elnyomtam a cigarettát. A férfire

gondoltam, aki előző nap felhívott. Muszáj megtalálnom! Ha ő is bandatag, akkor olyan alvilági helyeken fordul meg, amelyeket Koslowski is ismer.

Jutta Speisser csendesen nevetgélt magában hosszú perceken át. Időnként tíz ujjával hátraférsülte rövid, tépett haját. — Meghalt valaki — mondta mellette Ellersiek. Egy néptelen kávéházban üldögéltek.

Baldwein megvonta a vállát: — Pechje volt.

— Most aztán be vannak rezelve — mondta Jutta elégedetten.

— Cikis ügy ez! — Ellersiek hangja aggodalmat árult el.

— Hát persze! Jutta nem is leplezte, mennyire élvezte a szörnyű játékot. Éveken át meggyőződésből harcolt. A faji megkülönböztetés elleni küzdelem volt a harc ideológiai alapja. De most már csak egy dolog miatt robbantgatott: hogy minél több pénzhez jusson!

— Végünk van, ha megtalálják Speedyt!

Jutta Speisser megrovó pillantást vetett Ellersiekre. — Nem fogják megtalálni!

— Olyan biztos vagy ebben? — kérdezte Baldwein.

— Felrobbantunk még egyet,

hogy végre felfogják: le kell állítaniuk a nyomozást. Most még nem vesznek minket komolyan. Egy hulla nem elég.

Ellersiek arca falfehér lett. Remegő kézzel a szájához emelte a csészét, és ivott egy kortyot.

— Abban igazad van, hogy nem vesznek minket komolyan. Felhívtam a főügyészséget, és előadtam a követeléseinket. Meghallgatták és kész. Ezen kívül semmi sem történt.

Jutta Speisser a széke mellett heverő, piros vitorlavászonból készült táskára mutatott: — Ebben van a következő!

Ellersiek, ha lehet, még fehérebb lett, a maradék vér is kiszállt a fejéből. Önkéntelenül is hátrébb tolta a székét.

— És? — kérdezte Baldwin.

— A táskát a pályaudvaron hagyom valahol. Megadod a fickó számát a főügyészségről, akivel beszéltél. Felhívom és megmondom, hogy egy órán belül Dortmundban bomba robban újra, mert nem teljesítették a követelésünket.

— Ez megbolondult! — fakadt ki Ellersiek. — Agyára ment a robbantgatás! Azt hittem, hogy milliomosok akarunk lenni, de ez itt még arra is pályázik, hogy tömeggyilkosként bevonuljon az emberiség történetébe!

Baldwein a fejét vakarta. Mélyet szippantott a cigarettájából, és Ellersiek legnagyobb kétségbeesésére bólintott.

— Rendben van — mondta Juttának. — Megmondod majd, hol a táska?

Jutta Speisser nyújtózkodott, s így még férfiasabbnak hatott. A fejét rázta. — Csak akkor csikarhatunk ki belőlük pénzt, és csak úgy érhetjük el a nyomozás leállítást, ha következetesen cselekszünk. És nem alkudozgatunk.

— Hát ez tényleg megőrült! — fakadt ki megint Ellersiek.

— Menj ki, szívj egy kis friss levegőt, vagy igyál valamit, kapcsolódj ki, Friedhelm! — tanácsolta neki Baldwin. — Aztán majd találkozunk a penzióban.

Ellersiek felugrott, és néhány lépéssel kinn termett.

Jutta Speisser utánanézett. — Sok bajunk lesz még veled. Legálább olyan problémás eset, mint Gudrun és Speedy.

— Mit akarsz ezzel mondani?

Jutta Speiser megvonta a vállát. — Nincs rá szükségünk! A kutya sem fog utána sírni.

Baldwein kissé bizonytalanul bólintott: — El akarod intézni?

— Te is benne vagy a buliban! — dobta vissza a labdát Jutta.

— Házilag készült — jelentette ki Werner Okker. — Gyerekjáték annak, aki csak egy kicsit is konyít a kémiához.

— Biztos ebben? — kérdezte Karl Lohmeyer államügyész.

— Tökéletesen — mondta Okker határozottan, és szigorú pillantást vetett Krauséra, aki szintén részt vett a megbeszélésen.

Még egy félórája sincs annak, hogy Krause azt bizonygatta, hogy szervezett profikkal van dolgunk, és be kell vonni a nyomozásba a terroristaellenes csoport specialistáit.

És most Okker egy szavára, gondosan felépített érvrendszere, mint egy kártyavár, összedőlt.

Lohmeyer egy vastag akta papírai között kotorászott. A Gudrun Meyerhoff-ügy dokumentumai voltak.

— Négy szemeszteren át kémiai tanulmányokat folytatott a lány — állapította meg végül Okkerra pillantva.

— Annyi épp elég egy ilyen bomba elkészítéséhez. A hozzávalókhöz egy kisvárosi vegyeskereskedésben is hozzájuthatott. Megfelelő kapcsolatokkal pedig könnyen beszerezhetette a fekete piacon a gyújtószerkezetet.

Krause bizalmatlanul hallgatott, én viszont örültem a megállapításnak, amely engem igazolt.

— Ez is amellett szól, hogy nem profikkal van dolgunk.

A profikhoz én a terrorista szervezetek kemény magjának tagjait sorolom.

— Valóban nem profik? — kérdezte Krause kihívóan.

— Nem!

— Mindössze néhány magányos lélek egy szélsőjobb vagy szélsőbal csoportosulásból, mi?

— Azt hiszi, hogy nem veszem komolyan ezt az ügyet? — Dühbe gurultam.

— Pont úgy fest a dolog!

Felegyenesedtem, és hirtelen nekilódultam. Lohmeyer megpróbált egy szigorú pillantással visszatartani, ami természetesen hatástalan volt. Okker kinyújtotta utánam a kezét, de már csak a levegőbe kapott.

Krause elsápadt, amikor látta, hogy rögtön ugrok. Talán ő maga is érezte, hogy egy kicsit messzebbre ment, és most félt, hogy kárt teszek benne.

Az utolsó pillanatban mégis meggondoltam magam, ütésre emelt kezem lehullott, és beértem annyival, hogy mindennek elmondtam Krausét.

— Maga átkozott hülye, beképzelt seggfej — mondtam kimért hangon. — Meghalt egy lány mellettem, úgyhogy jó okom van arra, hogy komolyan vegyem ezt az ügyet! Ha még egyszer ilyen megjegyzéseket elejt, nem ússza meg szárazon! És most takarodjon innen!

Lassan visszatért normális arcszínre. Zavartan köhécselt, és

olyan képet vágott, mintha egy perccel ezelőtt nem is rezelt volna be.

— Még mindig Lohmeyer tartományi első ügyész úr irodájában vagyunk! — lihegte Krause.

— És még mindig én vezetem a nyomozást!

A magas, szikár ügyvéd elvi-gyorodott. — Ha kíváncsi a véleményemre, Mattek, megmondhatom magának, hogy szerintem végzetes hiba volt a maga egy-személyes ügyosztályát létrehozni. Ennél már csak az volt na-gyobb hiba, hogy korlátlan jog-körrel ruházták fel magát. Talál-koztam már hasonló vélemény-nyel bizonyos magasabb körök-ben. Többen is azt az álláspontot képviselik, hogy a rendőri mun-ka csapatmunka!

— Teljesen egyetértek magá-
val! Ó például — mondtam Ok-kerre mutatva — a csapathoz tartozik, maga viszont nem!

Lohmeyer jobbnak látta, ha nem folyik bele a vitába. Én vi-szont a telefonhoz mentem, és benyomogattam Joellenbeck szá-mát a BKA-nál, a Szövetségi Bűnügyi Rendőrségnél. A helyet-tese, Maurer vette fel a kagylót.

— Mattek vagyok. Ott van a főnök?

— Pillanat!

Megnyomtam a hangszóró gombját, hogy mindenki hallja a telefonbeszélgetést.

— Mi van, Mattek? — szegez-te nekem rögtön a kérdést Joel-

lenbeck, minden bevezető nél-kül.

— Egy Stefan Krause nevű ál-lamügyész akadályozza a nyo-mozást. Saját szakállára tevė-kenykedik, belepofátlankodik az én munkámba, és beleszarik a közepébe. Azt szeretném tudni, hogy a jogköröm kiterjed-e arra, hogy lepuffantsam?

Joellenbeck hangos hahotá-zásban tört ki. Végül komoly hangon megszólalt: — Az az ér-zésem, hogy az ügyész hall min-
ket.

— Jól gondolja — erősítettem meg feltételezését. Bár még so-sem találkoztunk személyesen, egészen jól ráérezett sajátos stílu-somra.

— Krause?

— Igen, Stefan Krause állam-ügyész úr isten kegyelméből — ismételtem meg. — Itt lábatlan-kodik, és visszatartja a vizsgálati eredményeket, mert megbízha-tatlan elemnek tart. Hátráltat minket a munkában.

— Mit akar hallani tőlem, Mattek? Megbízása van, tegye, amit jónak lát. Az senkit sem iz-gat, ha személyes szálak is fűzik Marlies Seeger gyilkosainak el-fogásához. És még valamit: én is megteszem az ügyben, ami tőlem telik.

— Azt már tudjuk, hogy nem profik!

— Rögtön gondoltam!

— Talán egy-kettő van közöttük, a többit csak kihasználják.

— Azt is gondoltam.

— Krause nem osztja a véleményünket.

— Azt is gondoltam.

Krause egyre rosszabb húzta magát a széken. Gyűlöltem ezt az embert!

— Befolyásos barátai vannak, akik a KÜ-I létrehozását hibás döntésnek tartják, engem meg alkalmatlan embernek — folytattam.

Joellenbeck halkán nevetett. — Nem csodálom, hogy összetűztek. Mindenesetre a BKA-nak írt jelentéseiben dicsérő szavakkal ecsetelje Krause munkáját! A dicséret megfelelő csomagolásban ugyanolyan halálos mérreg lehet, mint a ciánkáli tisztán. A magam részéről legközelebb a Szövetségi Főügyészségen szóba hozom Krausét.

Kattant a készülék. Mivel Joellenbeck nagykutya volt a BKA-nál, a szobában mindenki zavart megilletődöttséggel hallgatta a beszélgetést. Leginkább persze Krause volt zavarban.

— Félreértett — mondta, miután letettem a kagylót.

— Maga is engem.

Az ajtóhoz ment, ahonnan még egyszer visszaszólt: — Remélem, nem téved, Mattek!

Az ajtó becsukódott mögötte.

Egészen megkönnyebbültem, de azért nem éreztem jobban magam.

— Peter, hogy értetted azt, hogy csak egy-két profi van a bandában? — kérdezte TNT-Okker.

— Feltételezésem szerint az egyik tagnak azzal sikerült a többieket befűzni, hogy bemesélte nekik, hogy milliomosok lesznek. A kicsikart pénzre azért van szükségük, hogy megváltoztassák a világot.

Okket megvonta a vállát.

— Először is — folytattam — itt van ez a pasas, aki felhívott engem. Furcsa alak lehet, ráadásul még kábító is. Aztán itt van Gudrun Meyerhoff. Zavaros fejű emberek társaságába keveredett, akik erőszakkal léptek fel a dél-afrikai fajüldöző politikával szemben. Elvetették a legitim eszközöket, s az eredménye? Három halott Franciaországban! Meyerhoff valószínűleg ki akart szállni a buliból, de ők nem engedték. Gondolom, fabrikált néhány bombát, de aztán megvilágosodott előtte, mire is megy ki ez a játék. Rájött, hogy a terrorista merényletekkel sokan csak meggazdagodni akarnak. Ez a felismerés nem vágott egybe a szebb világról alkotott elképzeléseivel. Ezért megölték.

Okker rágyújtott, és én is cigarettáért nyúltam.

— Nincs rá bizonyítékunk! — szólt közbe Lohmeyer.

Megvontam a vállam: — Aból kell kiindulnunk, hogy Meyerhoff tudott bombákat barakcsolni. Tulajdonképpen ő maga sosem jelent meg a színen, legalábbis nincs rá bizonyítékunk.

— Lehetséges. De azt a tényt sem szabad alábecsülnünk, hogy a szervezet tagja volt, vagy legalábbis szimpatizánsa.

— Nem is teszem! Mindig is vallottam, hogy legalább olyan veszélyes lehet a farkaskölyök, mint a már kifejlett vadállat! De visszatérve az ügyre: szerintem tehát az utolsó bomba elkészítése után ki akart szállni, ezért teték el láb alól.

Okker elgondolkozva bólintott.

— És a te ismeretlen telefonálód is már fél lábbal a sírban van?

— Biztos vagyok benne!

Megszólalt a telefon. Lohmeyer vette fel a kagylót. Bekapcsolta a mikrofont, hogy mi is halljuk, majd elindította a magánót, hogy rögzítse a beszélgetést.

— Most aztán nem lesz más választásod, mint hogy eleget tegyél a követeléseinknek! — szólalt meg egy női hang tele gyűlölettel. — Hallasz engem?

— Ki maga? — kérdezte Lohmeyer. Bár hangjában nyoma sem volt az idegességnek, feszültségét elárulta, amint ujjával az asztal lapján dobolt.

A telefonáló halkán felneve-

tett. — Három óra múlva robban a következő bomba.

— Figyeljen csak, ami a pénzt illeti...

— ... azt készítsétek máris elő! — vágott szavába a nő, a vonal túlsó végén. Alig értették, mit mond, mert nagy volt a háttérzaj. Még egy pályaudvari közlemény foszlányait is kiszűrhetjük a szavait elnyomó zajokból. — Tartsátok melegen a pénzt! Összeszedtétek már a hárommilliót? Ha igen, csapjatok hozzá még egy milliócskát! Azért robbantunk még egyet, hogy lássátok, komolyan beszélünk!

Lohmeyer mondani akart valamit, de a vonal megszakadt. Olyan sápadt volt most, mint Krause az iménti incidens alkalmával.

— Még most is azt mondja, hogy nem profik? — szólt oda nekem, provokáló éllel a hangjában.

— Most mondom csak igazán! — vágtam rá. — Zöldfülű amatőrökre vall, hogy csak így bejelentsék, mikor robban a bomba, s közben hallani lehet a pályaudvari hangosbemondót! Ilyen ostobaságot egy profi nem követ el!

Kopogtak. Hermann Blechmann lépett be, akit bikaereje

miatt, továbbá a Hermann-emlékmű tövében történt legendás rendcsinálása okán a Ruhr-körzetben Hermann, a keruszk névvel tiszteltek meg. A hatalmas termetű, szőke, ritkás hajú rendőr végignézett a társaságon.

— Történt valami? Miért vágatok ilyen fancsali képet? Teme-térsről jöttök, vagy mi a szösz?

— Telefonált! — kiáltotta Okker izgatottan.

Lohmeyer visszatekerte a szalagot, és lejátszotta a beszélgetést.

Hermann dermedt mozdulatlan-ságban hallgatta végig. A figyelem jeléül ráncok jelentek meg homlokán, szögletes állát kicsit előretolta. Világoskék szemében mintha fény gyúlt volna.

— Ő az! Érzem! — kiáltotta izgatottan.

— Kicsoda?

— A tegnapi nő az Akropoliszban. Állítólag feltűnés nélkül viselkedett. Evett, ivott, aztán kiment a mosdóba, és nemsokára elhagyta az éttermet.

Nyeltem egyet. Reszkető ujjakkal kihalásztam egy cigit a dobozból. Azt hiszem, hosszú időnek kell eltelnie, míg én egy görög étterembe beteszem a lábam!

— Dimitri és a pincérek az azonosítással bajlódnak. Csinálnak egy fantomképét. Valahogy így írták le a nőt: húsz év körüli, vasalódeszka típus, nincs benne semmi vonzó és nőies. Barna, rö-

vid, tépett frizura. Ápolatlan kül-ső, keskeny száj, éles vonások, savanyú ábrázat. Ruházata: farmer, pulóver, kitaposott csizma. Rögtön felismerjük, biztos vagyok benne!

— Menj Okkerrel a pályaudvarra! — mondtam neki. — Lehet, hogy felbukkan. Vagy látta valaki. Az is lehet, hogy már elhelyezte a bombát.

Lohmeyer izzadt. — Az is lehet, hogy az egész vaklárma!

— Persze hogy lehet — bólintottam rá. — Ezért nincs értelme, hogy lezárjuk a pályaudvart, és pánikot keltsünk.

— Kötélidegei vannak, Mattek!

— Ez csak látszat! — mondtam, elnyomva a cigarettát a csikkével teli hamutartóban. Lohmeyer szobájában már vágni lehetett a füstöt.

— Egy kávéra van még idő? — kérdezte Blechmann.

— Nem eszik olyan forrón a kását! A robbanásig még van három teljes óránk!

Friedhelm Ellersiek egyik pohár italt a másik után hajtotta fel. Védelt, hogy egy kicsit megnyugodjon. De nem tudta a sötét gondolatokat elűzni, a félelem mind jobban elhatalmasodott rajta.

Egyre világosabban látta, hogy milyen gyilkos játékba keveredett. Annak idején, amikor az apartheid ellen harcoltak, még úgy érezte, jogos és igazságos ez a harc. És élvezte az egész hecetet: a tüzet, a pánikot, az úságok szalagcímeit. München és Hamburg jó buli volt, de Marseille fordulatot hozott: három ember meghalt. A cél szentesíti az eszközt, mondta utána Baldwin. Marseille-ben még együtt volt az egész banda: Speedy és Gudrun is ott volt, fél évet töltöttek el együtt, és nem éltek rosszul. Ellersiek jól ismerte a környéket és a francia haverokat, akik közreműködtek a CIP központi kirendeltségének felrobbantásában.

Nyugtalan gondolatok kavargtak a fejében: Gudrun halott, Speedy már a „várakozólistán” van. Rá mikor kerül sor?

— Helló!

Ellersiek ijedten összerezzen, kábán, üres tekintettel egy fekete hajú lányra meredt, aki a falnak dőlve álldogált, egyik lábát a falnak támasztva. Miniszöknyája felcsúszott behajlított lábán, és látni engedte a fekete neccharisnyás combját, sőt még a harisnyatartó csatját is.

— Tessék? — Ellersiek letörölte az izzadságot homlokáról, és körülményesen rágyújtott.

— Félsz tőlem?

— Dehogyan!

— Akkor miért nem jössz közelebb?

Miért is ne? Hiszen úgyis keresett valamit, ami eltereli a figyelmét. Hiába ivott, nem nyugodott meg. Talán a lánynak sikerül felvidítania.

— Tessék? — kérdezte még egyszer, miközben a lányhoz lépett.

— Van már programod ma estére? — kérdezte a lány.

Nem lehetett több tizennyolcnál, teltkarcsú, ami éppen megfelelt Ellersiek ízlésének, és finom vonású arca volt.

— Nem, mára még nincs — válaszolta. Lassan felocsúdott: igencsak meglepődött, hogy nem egy piroslámpás ház előtt, hanem csak így egyszerűen az utcán szólítja le valaki.

— Nekem sincs. — A fekete lány közelebb lépett. Borsmenta illata volt piros, érzéki szájának, és gyönyörű fehér fogsora, ami rögtön irigységgel töltötte el Ellersieket. Rágógumizott, nyelvvel ide-oda tologatta a gumit a szájában. — Talán együtt elszórakozhatnánk.

— Mire gondolsz?

— Te választasz — vetette oda. Kissé hátradőlt, s Ellersiek láthatta feszes mellének domborulatait, amit eddig a bő blúz eltakart. — Nem szoktam ilyesmit csinálni, csak nagy ritkán.

Csak akkor, ha elfogy a kokóm vagy a füvem.

Ellersiek bólintott. Nagyon is értette a lány szavait. Speedy már nem tudott élni nélküle, és Jutta Speisser is a legjobb úton járt, hogy kábítós legyen. Tudta, milyen gyötrő lehet a hiánya annak, aki már hozzászokott.

— Tudod, hogy hol jutsz hozzá?

— Naná, de ahhoz dohány kell, fiacskám! Ingyen nem osztogatják!

Ellersiek bólintott. Az italtól lassan kezdett feloldódni. Volt nála pénz. Amióta Baldwein feltűnt, mindig teletömte a zsebüket. Baldwein bőkezű volt mindnyájukkal. Gudrun, Speedy és Jutta sem szenvedett soha pénzhiányban. Most, hogy erre gondolt, hirtelen eszébe jutottak Baldwein szavai. Még Marseilleben beszélt arról, hogy Dortmundban mindannyian meggazdagodnak. S lám, így lett! Ő tehát már mindent tudott előre!

— Együtt maradhatunk holnapig? — kérdezte.

A lány meglepetten rámeredt. Ellersiek rögtön megérezte, hogy a csodálkozása átkozott cápafo gainak szól. Nem zárta össze a száját eléggé beszéd közben. Amikor szép arcába nézett, megnyugodva látta, hogy a lányt nem zavarja különösebben.

— Attól függ...

Ellersiek halkán nevetett. — Abból van elég, amitől függ...

— Jólesett a világfit játszani. — A dohány nem számít.

— Mit akarsz tőlem?

— Mindent! Kettesben leszünk. Szeretnék mindenről elfeledkezni. — Ellersiek zavartan köhécselt, nem volt hozzászokva az ilyen helyzetekhez.

— Nem akarok semmibe se belebonyolódni.

— Én sem. Hogy hívnak?

— Monikának — válaszolta a fekete hajú lány.

— Engem Friedhelmnek hívnak. Elhozzuk, amire szükséged van. És ha felhúzol valami rendes ruhát, elmehetünk egy szállodába.

Monika Franzen végignézett a sovány férfin. Keret nélküli szemüvege az orra hegyére csúszott. Nem lehetett jóképűnek nevezni, de furcsa fogsora ellenére sem volt visszataszító. Mégis valami azt súgta neki, hogy bonyodalmakba keveredik, ha elfogadja ajánlatát. Még iskolába járt, és tényleg csak akkor ment el férfiakkal, ha teljesen kiapadtak a pénzforrások, amelyek révén a kábítószerhez hozzájuthatott. Ettől a Friedhelm nevű férfitől homályos félelem fogta el. Nem találta okát, nem tudta megmagyarázni ezt a rossz érzést.

De a félelme, hogy nem jut kábítószerhez, legyőzte ezt a kellemtelen előérzetet. — Várj meg odaát, a kávézóban! Van nálad...?

Ellersiek a zsebébe nyúlt, és kivett néhány papírpénzt. Meg sem nézte, mennyit adott. A pénz már egyáltalán nem érdekelte. Most, hogy Gudrun meghalt, és Speedy is hamarosan sorra kerül, nem is kétséges, hogy ő a következő áldozat Baldwein listáján.

Pillanatnyilag fogalma sem volt, hogyan tudná sorsát elkerülni, de nagyon reménykedett abban, hogy majd csak eszébe jut valami.

Az egyetlen kiindulópontom a nyomozásban a laboratóriumi vizsgálati eredmény volt, amely Gudrun Meyerhoff halálos dózisának összetételét elemezte. Ez semmi. Ha derűlátóak vagyunk is, csak azt mondhatjuk: csepp a tengerben. Ezenkívül ott volt még az ismeretlen telefonáló, aki feltételezhetően szintén kábítós.

Ha az örült nő hívása nem pusztá fenyegetőzés, akkor már ketyeg a bomba! Alig három óránk volt arra, hogy a kollégáimmal megakadályozzuk a katasztrófát. Bármennyire is hihetetlennek tűnt, hogy ezúttal akár több emberéletet is követelő robantásra vetemednek, én nagyon komolyan vettem a telefonhívást.

A pályaudvar mögötti kocsmában randevúztam Peter Müllerrel a kábítószer-ügyosztályról.

A „Hun Itató” tulajaja, Fred Wallner fél évvel ezelőtt újjáépítette a helyiséget. Bár ő azt állítja, hogy mindenért a vérével fizetett, valójában az egészet nekem köszönhette. Ugyanis egyszer kocsival érkeztem a mulatóba, szó szerint! Az ajtót áttörve a bárpultnál kötöttem ki. Wallner értette a módját, hogy a pusztításomból tőkét kovácsoljon magának! A totálkáros kocsmá szebb lett, mint újkorában: nem csoda, Wallnernek, az exgengszternek mindig jó kapcsolatai voltak, és tudta, hogyan kell pénzt csinálni. De elsősorban nekem köszönheti, hogy jóval többet nyert, mint amennyit veszített. Igaz, kissé elbántak velem akkoriban, s Karllal, a pincérével is, de végül is elintéztém, hogy egy dortmundi iparmágnás bőkezűen kárpótolta őket.

Wallner sötétbarnára sült arcához jól illett ősz haja, ami friss dauerhullámokban bodorodott. Most is, mint mindig, összerezent, amikor meglátott, és az ajtó felé pillantott ösztönösen. Valahogy nem érezte magát biztonságban, ha én feltűntem a kocsmában.

májában. Hálátlan alak! Mire a bárpulthoz értem, Wallner némi-
leg megkönnyebbülve pislogott
rám: úgy látszik, ma senki nem
követett.

Müller már a bárpultnál üldö-
gélt, de őt nem ismerte Wallner.
Még nem!

— Mindig örülök, ha lábon
térsz be a kocsmába — üdvö-
zölt Wallner, miközben hátrasi-
mitotta hajlakktól kemény fürtje-
it.

— Mit akarsz tőlem?

— Egy sört és egy pálinkát.
A kollégámnak is egyet.

Wallner pillantása a zömök
termetű Müllerre siklott. Senki
nem mondta volna róla, hogy
rendőr.

— Olyan félelmetes vagyok,
hogy testőrrel merészkedsz csak
ide? — kérdezte Wallner.

Karl, a pincér ravasz-kás vi-
gyorral az arcán figyelt bennün-
ket. Fekete nadrágban, fehér ing-
ben, csokornyakkendőben sem
tagadhatta le, hogy valamikor
földmunkás volt.

— Adj piát a zsaruknak! —
szólt oda neki Wallner. — Aztán
rögtön kasszírozd be a pénzt,
mert Mattek az a fajta, aki vedel,
aztán eltűnik, és egy rohadt va-
sat sem hagy az asztalon.

Karl rögtön tevékenykedni
kezdett, Wallner pedig odébb
akart állni, de fülön csíptem. —
Úlj le hozzánk, Fred!

— Nem lehet, nem vagyok
beoltva. Na, mi az?

Lenyomtam egy bárshékbe, ő
meg kényszeredetten elvigyoro-
dott. Régóta ismertük egymást, s
a törtétek miatt nem mindig
voltunk barátok, de mindennek
ellenére egyre közelebb kerül-
tünk egymáshoz az idők folya-
mán.

Müller egy halom képet terít-
ett ki a bárpultra. Wallner tekin-
tete gyorsan végigsiklott rajtuk, s
láttam, hogy legalább a nyolcvan
százalékát felismeri, de ő csak a
fejét ingatta.

— Odáig még nem jutottam,
hogy valakit beköpjek, Peter! —
mondta szemrehányó hangon.

Karl elénk tette az italokat.
Wallner egy szemhunyorítással
jelezte, hogy tűnjön el.

— Miért pont engem nyaggat-
tok?

— Csak te tudsz nekem segí-
teni, Fred. Ezek közül én senkit
sem ismerek — válaszoltam a ké-
pekre mutatva —, nem az én te-
rületemhez tartoznak, érted?

Wallner bólintott. — És?

— Az egyik srác, aki fűvel
meg drogokkal seftel, ismer en-
gem! Annyira, hogy az egyik
narkósnak megadta a nevemet,
telefonomat, címemet.

— Na és mi közöm van ne-
kem ehhez?

Az asztal közepére tettem a
Marlies által leírt fantomképet.
— Lehet, hogy nem egészen így
néz ki. Van egy régi Volkswagen-
ja. Rövid szőke hajú.

— Mi van vele?

- Meg kell találnom!
- Minek?
- Mert több ember élete vesztésben forog!

Hamiskás vigyorral fürkésztet, aztán elkomolyodott. — Hülyéskedsz?

— Úgy ismersz? Tegnap meghalt mellettem egy lány. Ez a volkswagenes, szőke fiú tudna nekem segíteni. Kapiskálsz már?

Wallner a fejét rázta. Nem volt gyors felfogású.

— A Volkswagenes fickó drogszállítója ismer engem. Az ő képe is itt van ezek között.

Wallner bólintott. Lassan már derengeni kezdett neki. Megvakarta a fejét, s így sajnos összeborzolta nagy gonddal fésült frizuráját.

— Vizenem kell — mondta, s felugrott a bárshékból.

Utánaeredtem a lépcsőn lefelé. Persze hogy nem a dolgát végezte. A fehér csempés falnak dőlt. Csillogott-villogott a mosdó: egy ötcsillagos szállodában is megirigyelhetnék. Igaz, csak fent törtem össze a berendezést, de ő a mellékhelyiséget is felújította.

— Nem bízom a kollégádban. Hülyén érzem magam, mert mi lesz, ha köpök neked?

— Neked semmi bajod nem eshet! A te neved sehol nem hangzik el! Két halott van már, és még több is lehet, úgyhogy ez nem tréfadolog!

— Ki fognak nyiffantani, Peter!

— Ezt úgy mondod, mintha aggódnál értem!

— És ha igen? Azt hiszed, előírhatod nekem, hogy kiért aggódhatom és kiért nem?

A vállára tettem a kezem, és rágyújtottam egy Gauloises-ra. Sápadt, elálló fülű fiú jelent meg a mosdóban.

— A vécé üzemen kívül van. Kinn az udvaron pisilj!

— Na, ne izélj!

Wallner fenyegetően tett felé egy lépést. — Süket vagy? Hordd el magad, de azonnal!

— Oké, nagyfőnök! — A fiú rémülten hátrált, és kirohant.

— Ezek nagyon kemény fiúk, Peter — folytatta Wallner —, nem valamiféle pitiáner narkósok. Én figyelmeztettelek!

— Valóban — bólintottam.

Wallner káromkodott. A pokolba kívánt engem a földkerekség összes zsarujával együtt. Végül kibökte: — Gyémánt Paulnak nevezett Paul Imhaus, a bár neve „Napsugár Lady”. De ne tévesszen meg az elnevezés! Ha nem vagy résen, elbúcsúzhatsz mindentől, nincs több lady, napsugárról nem is beszélve.

— Ismer engem?

Wallner vállat vont. — Egy-

szer, szűk körben — vagy százan lehettünk — a zsernyákokról dumáltunk, és te is szóba kerültél. Tulajdonképpen a kocsmám kapcsán terelődött rád a szó, az új berendezés miatt. Értesz?

— Világos.

— Tőlem semmit nem hallottál. — Fred Wallner hüvelykjével felfelé bökött. — Itt ugyan szabad országban élünk, de nem szívesen látok drogosokat a pultomnál. Nem használnak az üzletmenetnek!

— Rendben.

Visszamentem Müllerhez. Megitta a sörét és a konyakot, s kérdően nézett rám.

— Indulhatunk — szoltam oda neki.

— Ennyi volt az egész? — kérdezte bizalmatlanul.

— Mondtam, hogy csak a képekre van szükségem!

— Azt megkapta, Mattek.

Megvártam, míg elindul, aztán én is beültem a Porschémba.

Őrjítő!

A mellettem lévő ülésen még mindig Marlies Seeger parfümjének illatát éreztem! Természetesen tudtam, hogy csak érzéki csalódás. Becsuktam a szemem, aztán újra kinyitottam. Elűszott előttem Marlies képe: de nem a gyönyörű fiatal lányt láttam, hanem a szétroncsolt holttestet az Akropoliszban.

Gyémánt Paul, avagy Paul Imhaus — a név semmit sem mondott. Ejthetett volna még Müller

néhány szót róla! De arra már nem volt időm, hogy további információkat húzzak ki belőle.

A Ruhr-körzet II. ügyosztályát teljes létszámban a pályaudvarra vezényelték. Elég volt egy pillantást vetnem DAB-Meisére, s rögtön tudtam, hogy eddig semmit sem találtak. Különösebb csalódást nem éreztek, mert túl kevesen voltak ahhoz, hogy valamire is jussanak. Lampert, Okker és Blechmann vizsgálta át a terepet, de csak a szerencsés véletlenül reménykedhettek.

— Fél órán belül a kezünkben van a nő sokszorosított képe — mondta DAB. — Kiosztjuk a pályaudvari rendőröknek és tizenöt civil ruhás rendőrnek a körzetből. Lehetséges, hogy mázlink lesz, de az is lehet, hogy elszámítottuk magunkat.

Egyetértettem DAB-bal. Az biztos, hogy a nő a pályaudvarról hívott fel. De ez még nem garancia arra, hogy a bombát is ott helyezik el. A merényletet más nyilvános helyen is elkövethetik, ahol sok ember megfordul.

— Szerintem ezeknek eszükbe sem jut, hogy beugrassanak minket. Biztosak a dolgukban, mert olyan ütőkártya van a kezükben, ami ellen mi tehetetlenek va-

gyunk. Mert hogyan hatástalaníthat a rendőrség egy elrejtett időzített bombát? — tettem fel a költői kérdést DAB-nak.

— Mindenesetre nyitva tartjuk a szemünket.

— Mit mond Okker?

— Azt mondja, ha megtaláljuk, ő rögtön hatástalanítja, függetlenül attól, hogy milyen szerkezet. És ha ő mondja, úgy is van.

— Oké, még jelentkezem.

— Tudsz már valamit?

Elmeséltem, amit Wallnerből kihúztam. DAB gondterhelten ráncolta a homlokát. — Wallner biztos abban, hogy a te ismeretlen telefonálódat látta már Gyémánt Paulnál?

— Elég biztos benne, s ennyi nekem már elég!

— Vigyázz magadra!

Bólintottam és elhajtottam.

Armin Baldwin az ágyán ült, és a távirányítóval valami érdekes műsort keresett a tévében. Hiába nyomkodta a gombokat, semmi sem kötötte le a figyelmét. Inkább rágyújtott, és az asztalhoz ment, amelyre kiterítette a Ruhrvidék térképét.

Nem a merényleten járt az esze, hanem azon, hogyan juthat a milliókhoz. Nem könnyű do-

log megtervezni a pénzáradást, ha ismeretlen a terep. Speedy most segítségére lehetne, de sajnos felszívódott, és esze ágában sincs valószínűleg a közeljövőben mutatkozni.

Baldwein félhangosan káromkodott, leült az asztalhoz, és kibámult az ablakon. Már megint eleredt az eső. Az eget szürke felhőtakaró borította. Ma sem várható már, hogy kiderül.

Jutta Speisser talán már megérkezett a pályaudvarra, és a piros vászontáskával a hóna alatt fürkészi a terepet. Aztán valahol észrevétlen lerakja, beállítja az órát, s nyugodtan végignézi, hogyan szaggatja szét darabokra a bomba az embereket. Még soha nem találkozott hozzá hasonló, hidegvérű gyilkossal. Jutta született terrorista. Marseille után hatalmasodott el rajta ez a gyilkolási szenvedély. Mindegy volt ennek a visszataszító perszónának, hogy ki esik áldozatul, és miért kell meghalnia, neki csak a feladat volt fontos, saját biztonsága, nő meg a pénz! Ha az érdekei úgy kívánják, attól sem riad vissza, hogy az ő ágya alatt is elhelyezzen egy kis csomagot, gondolta Baldwin.

Nevetett, és rágyújtott a következő cigarettára. Jutta főnyere-

mény a számára: elvégzi helyette a piszkos munkát. A rendőrség pedig ölbe tett kezekkel várakozik, míg néhány újabb hulla végre jobb belátásra nem téríti őket. Ő bekasszírozhatja a pénzt, Jutta meg biztosítja majd a hátát egy újabb mérszárlással fenyegetőzve.

Az órájára nézett. Három óra múlt.

A „Napsugár Lady” ajtaja résznyire nyitva állt, de nem azért, hogy a magamfajta járókelőt becsalogassák, hanem hogy kimenjen a fertőtlenítőszag. Az efféle lebujkokban a felmosóvízbe fertőtlenítőszer szórnak, és azzal sikálják fel a padlót, amitől átmenetileg kellemetlen kórházszag terjeng.

— Zárva — mondta az alacsony termetű férfi a bárpultnál. Háttal a bejárati ajtónak állt, s az italos polc üvegében vett észre engem. Széltében-hosszában ugyanakkora volt. Kocka alakú feje széles vállán ült, s nyaka szinte nem is volt. Hátizmai kidagadtak, látszott rajta, hogy naponta néhány órát súlyozóhat.

Beléptem a bárba. Nehezen szokott hozzá a szemem a félhomályhoz. Középen asztalok álltak, a fal mentén pedig kis méretű, fapados boxokat alakítottak

ki. A bárpultról jobbra és balra ajtók nyíltak. Az egyik egy oldalszobába vezetett, ahol a nyilválnosság kizárásával a szigorúan titkos üzleteket bonyolították. A másik egy keskeny folyosóra nyílt a mosdó felé. A folyosóról a pincébe is le lehetett jutni, ami raktárként szolgált. És volt még egy felfelé vezető lépcső is Gyémánt Paul Imhaus lakásába és irodájába.

— Süket vagy, vagy analfabéta? — förmedt rám a kockafejű.

— Még törökül is ott áll, hogy csak tizenegykor nyitunk!

— És ha megszomjaztam?

— Ha kimész az utcára, minden sarkon egy kocsmába botlasz!

Ebben a pillanatban még nem volt támadó. De tudtam, hogy ha Paul Imhaust szóba hozom, rögtön elmúlik „nyájassága”, s még csak nem is ő jelenti a legfőbb akadályt, ha Imhaus közelébe akarok férkőzni.

A szemem közben hozzászókkott a félhomályhoz, s már biztonsággal mozogtam a helyiségben. Becsuktam magam mögött az ajtót.

— Még mindig jobb a fertőtlenítő szaga, mint a hasisé vagy a marihuanáé.

A kockafejű, mint akit áramütés ért, leugrott a bárszékről, és felém fordult. Még szélesebb arca volt, mint amilyennek fejformája alapján elképzeltem, szemei messze ültek egymástól, és

az orrcsontja úgy nézett ki, mint a többször darabokra tört, majd újra összefagyott jég. Sűrű szemöldöke alatt az orrtőben mély árok húzódott, mint akinek az arcába esett a súlyzó edzés közben.

— Egy pokolian fontos megbeszéltnivalóm lenne itt — tettem meg az első lépést jövelelem célja felé.

Elvagyorodott. A kemény vonások ettől egy cseppet sem lágyultak meg.

— Mindnyájunknak jobb lenne, ha ezt a beszélgetést simán lebonyolíthatnánk. Értesz engem?

Bólintott, és tett egy lépést felém. — Jobban járnál, ha most szépen a bejárat felé fordulnál, és az ajtót célba véve, szép nyugodtan kimennél innen! Ma nem vagyok humoromnál, mert a kishúgomnak néger kölyke született, pedig a férje fehér. Így nem ajánlom, hogy ma viccelődj velem.

— Mattek vagyok! — mondtam.

— Udvarias fiú vagy, hogy bemutatkozol, de most már ideje, hogy az egészségedre is gondolj! Számolok ötig!

Nem mozdultam. Ez láthatólag meglepte. Máskor a pusztája megjelenése is megtette a kellő hatást.

— Jártál már Chicagóban? Az előző életedben, a 30-as években?

A kérdésem meglepte: szeme kigúvadt, homloka egészen öszszegyűrődött.

— Ugyanolyan nevetségesen viselkedsz, mint azok a maffiózók! Hé, haver, ez itt a századvég, és Dortmundban vagyunk!

Nem sokáig töprengett a válaszon, jobbnak látta, ha tetteivel reagál. Hatalmas erővel felém csapott. Ökle magas ívben lendült előre. Én félrehajoltam, s kockafej kénytelen volt megismerkedni a centrifugális erővel. Ökle elzúgott mellettem, s az ütés lendülete őt is magával rántotta. Jobb lábbal beértem még röptében. A farcsont magasságában találtam el. Más egy ilyen érzékeny pontra mért erős rúgástól üvöltene a fájdalomtól, de ő csak dörmögött valamit, s megpróbált feltápászkodni.

Rászegeztem a Berettámat. A pupillái összeszűkültek, kétségbeesetten bandzsított a revolver csövébe.

— Nem gondolod, hogy kissé röhejes a műsorod? Nem Amerikában vagyunk, hanem Dortmundban! Most kapcsold ki magad, és szűnj meg, Sonny fiú! Vagy nem Sonnynek hívnak?

Meglepetésében megrázta a fejét.

— Talán téged hívnak Sonny-

nak? — kérdezte a hátam mögött egy durva hang.

Gyémánt Paul Imhaus jól beolajozhatta az ajtó zsanérját, mert a fickó hang nélkül osont be a söntésbe. De amikor előrelépett, nagyot nyikordult súlya alatt a padló.

— Nem — mondtam rekedten. — Mattek vagyok. A kockafejnek már bemutatkoztam. Csevegni jöttem ide!

— Kivel? A temetkezési vállalkozóval? — Hangja körülbelül úgy csikorgott, mint lába alatt a padlódeszka.

— Nem. Paullal.

— És téged Matteknek hívnak?

— Igen.

— A személyi titkárai vagyunk. A te neved nincs benne a határidőnaplójában.

Egy lépést tettem felé, leeresztettem a revolvert tartó kezemet, mert úgy éreztem, nincs erre már szükség, megértjük egymást erőszak nélkül is. Bár Fred Wallner szavai még a fülemben csengtek, nem hittem, hogy ilyen kemény fiúkkal van dolgom. Más fenyegetőzni, és más cselekedni.

— Talán ...

A fickó feltűnése, aki úgy hasonlított a kockafejűre, mintha az ikertestvére lenne, annyira meglepett, hogy el is feledkeztem egy pillanatra földön fekvő ellenfelemről. A tömzsi maffiózó villámgyorsan sípcsonton rúgott. Iszonyú fájdalom nyilallt belém.

Testessége ellenére olyan gyorsan pattant fel, hogy mire észbe kaptam, már hason csúsztam a frissen felsikált padlón. A revolvert egy további rúgással kirepítette a kezemből.

Tényleg, mintha Chicagóban lennénk!

— Én figyelmeztettem! — mondta a rücskös orrú az ikertestvérenek.

— Hajtsd össze és dugd a szemétdöbrébe!

Ezek nem tréfáltak, minden szavukat komolyan gondolták!

Oldalra hengeredtem, mert a kockafejű megindult felém.

— Ne ellenkezz! — mondta az ikertestvér. — Ha feldühíted Harryt, csak rosszabbul jársz!

Harry, a rücskös orrú, akinek a farcsontjára léptem, szaggatottan nevetett, és helyeslően bólintott.

Hátamat a falnak támasztva megpróbáltam feltápáskodni. Kegyetlenül sajgott a sípcsontom ugyan, de talpra álltam. Harry nem sejtette, mire készülök.

— Imhaus! — üvöltöttem teli torokból, hogy a polcon a poharak csilingelve koccantak össze.

— Ha nem zavarod vissza az osztoba gorilláidat azonnal a ketrecükbe, nem kezeskedem az életükért! Mattek vagyok, Peter Mattek!

Harry egy pillanatra megmerevedett. Csak a biztonság kedvéért várt egy kicsit, hátha lekiabál

a főnöke. Ravaszul vigyorgott, s amikor elrugaskodtam a faltól, még szélesebbre húzta a száját. Más halandó rögtön félreugrott volna testi épségét féltve, nem így Harry! Tapodtat se mozdult.

Lehajoltam, s így ökle átlenyúlt a fejem fölött. Fejjel a gyomrának ugrottam, mielőtt izmaim megfeszítve felkészülhetett volna a támadásra.

Harry egy rakéta sebességével szelte át a helyiséget. Reptében négy asztalt fellökött, és több székéből aprófát csinált.

A revolveremtől három lépés választott el. Égető szükségét éreztem, hogy a kezemben tartsam, mert nem akartam, hogy egy szemetesvödörben végezzem.

Egy csukafejessel a pisztolyra vettem magam. Harry ikertestvére elsütötte a fegyverét. Kötve hiszem, hogy azért, mert berezelt volna, inkább azt akarta, hogy a „hajtogatást” megspórolva, máris belelapátolhassanak a szemetesbe. Eszembe jutott Wallner figyelmeztetése, nem volt üres feleség!

Szinte a lövés pillanatában hallottam a golyó becsapódását a falba.

Bal kezemmel felborítottam az egyik asztalt, és a lapja mögé gurultam.

— Rendőrség! — ordítottam.

Harry zihálását hallottam, aztán az ajtó csapódását. Tényleg meglógtak vagy blöffölnek?

Nem volt arra időm, hogy amikor két és fél óra múlva valahol talán bomba robban, akkor itt indiánosdit játsszam ezekkel a fiúkkal.

Kiugrottam az asztal mögül. Gyorsaságom mentette meg az életemet!

Harry ikertestvére azért csapta be az ajtót, hogy előcsalogasson fedezékemből. Kissé elszéledt, de pokolian pontosan. A forró lövedék megperzselte a jobb fületem, majdnem horzsolta, legfeljebb egy-két centire süvíthetett el tőlem.

Ha már így bekeményítettek a fiúk, kénytelen voltam én is komolyabban venni az ügyet.

Meghúztam a ravaszt, kétszer is. Nem a fejét céloztam meg, pedig az nagyszerű céltáblát kínált, hanem izmos vállát. Egyet jobbra, egyet balra. Mindkét lövésnél por szállt fel a zakójából, majd hátratántorodott és összeesett.

Egy ugrással Harry testvére mellett termettem, aki megdöbbenésében kiáltani sem tudott. Magamhoz vettem a pisztolyát, ami kiesett a kezéből, és a sönstést elhagyva az emeletre vezető, meredek lépcsőhöz rohantam. Alig tettem a lábam az első lépcsőfokra, amikor egy kiáltás remegtette meg a falakat. A söntés-

ből jött, s azonnal csatlakozott hozzá egy másik, egy nő sikolya. Fenn, a lépcső tetején megpillantottam egy meztelen lányt, aki sikoltva tűnt el egy ajtó mögött, amikor meglátott.

Felrohantam a lépcsőn.

Paul Imhaus magas, karcsú férfi volt. Kétsoros gombolású, sötétkék öltönyt és fehér inget viselt. A nyakkendő meglazított csomója hervadtan lógott nyitott inge alól kilátszódo mellére.

Elkeskenyedő agárkutya fejét előretolta, mint egy szimatoló vadállat, és résnyire összehúzta a szemét.

— Mattek — mondtam, s visszadugtam Berettámat a pisztolytáskámba. Ujjammal lefelé böktek. — Odalenn azok ápolásra szorulnak! Te is szarban leszel, ha azt állítják, hogy a te parancsodra löttek.

— Mattek? — kérdezte. Hangja nem árulta el, hogy ideges lenne. Nem is volt rá oka nyilván, egy tucat jó ügyvéddel a háta mögött, akik szükség esetén kihúzzák a legnagyobb slamasztikából is.

— Peter Mattek vagyok. A zсарu!

— És?

Vagy nem bírta mégsem cérnával, vagy fel akart tartóztatni, amíg a cinkosai a másik szobában eltüntetik a nyomokat. Megindultam felé. Megpróbálta utamat állni, amikor el akartam menni mellette. Vállammal félre-

löktem. A szoba ajtaja, ahonnan az imént kijött, belülről kulcsra volt zárva.

— Ne is próbálj elfutni, előlem nem menekülhetsz! — vicsořitottam rá barátságosnak nem nevezhető mosollyal fogsoromat.

Belerúgtam az ajtóba, úgy, hogy recsegve szakadt ki belőle a zár. Olyan látvány tárult a szemem elé, amitől majd kifordult a gyomrom, és felforrt bennem a düh. Az ajtó mögötti szoba stúdiónak volt berendezve. Több ezer watt fényereje süttött négy lányra és két fiúra. Gyerekek voltak még, nyolc-tíz évesek legfeljebb. Meztelen testükre csillogó cafrangokat aggattak. Egy hatalmas ágyon heverték mozdulatlanul, egykedvűen. A gyerekek között egy hájas, visszataszító alak trónolt: hatalmas hasa lelógott és ráfolyt vékony combjára. Teste verejtékben fürdött, s a forró lámpák izzásától úgy fénylett, mintha zsírral kenték volna be.

A lány, aki elmenekült előlem, egy másik ajtóból dugta ki szőke fejét. Ő már elmúlhatott tizen-nyolc is. Szeme lázban égett, látzott rajta, hogy teljesen feltöltötte magát valami ördögi szerrel, amitől minden gátlását levette.

Imhaus köhintett. Becsuktam az ajtót, és újra elővettem a Berettámat. Lassan a mellének szegeztem, miközben előhúztam az

ismeretlen telefonáló fantomképét, és Imhaus lába elé dobtam. Néhányat pördült a levegőben, de úgy ért földet, hogy a férfinak csak le kellett tekintenie, hogy lássa.

— Gyorsan! Ki ez az alak? Hol találom? Ki vele!

Pillantása a lába előtt heverő fényképre siklott, majd újra rám nézett, és akkor elkövette azt a végzetes hibát, hogy elvigyorgott.

Ez már sok volt! A meztelen gyerekek, az undorító, zsíros alak ott középen, a halott Gudrun Meyerhoff és Marlies...! Teljesen elborult az agyam, s már nem éreztem mást, csak a test ellenállását, amikor minden dühömet beleadva ütöttem.

Aztán egy kiáltás hallatszott és hatalmas robaj. Mire magamhoz tértem, Imhaus már a lépcső alján feküdt. Homlokán a bőr felrepedt, arcát elöntötte a vér. Fel emelte a fejét, szeme a rémülettől tágra nyílt. Le akarta törölni a vért, de felüvöltött fájdalomában, amikor törött karját megmozdította. Egy rendőrautó szirénája nyomta el a kiabálást. Tényleg nem voltunk Chicagóban. Valaki a söntésbeli lövöldözés után értesítette a rendőrséget. És ha fegyverről van szó, a kollégák különösen gyorsak.

Lehajoltam a képért, összegyűrtem, és Imhaus után hajítottam.

— Ki ez? — kérdeztem újra, s

lassan megindultam a lépcsőn lefelé. — Hol találom meg?

— Speedy! — kiáltotta Imhaus. — Helmut Zollner. A Weissenburger utcai büfé... Speedy Zollner!

Az ajtón egy rendőrruhás férfi lépett be. Kezében fegyvert tartott.

— Mattek — mondtam gyorsan. — KÜ—I Mattek. Főkapitányság, Hohe Strasse. Igazolvány a belső zsebben.

A rendőr a Berettára meredt. Nem akartam a húrt tovább feszíteni, ezért eldobtam a pisztolyt, felemeltem a kezem, és nagyon lassan megfordultam. — Rendben? — kérdeztem.

— Az igazolványt!

Előhúztam s megmutattam. Az egyenruhás szárazon nyelt egyet.

— Odabent az egyiknek mindkét vállában golyó van, a másik kiterítve fekszik. S ahogy elnézem, Imhaus sincs túl jó színben.

— Helyes a megállapítása. Az élet egyre nehezebb — válaszoltam.

— Egyedül van?

Bólintottam, s röviden elmeséltem, mit láttam odafent. Ha eddig érzett is némi részvétet Imhaus iránt, akit ismert, most egy

csapásra eltűnt belőle. Megvetően elhúzta a száját. — Három gyere- kem van. Éppen ilyen korúak.

Rágyújtottam egy cigarettára, és mélyen leszívtam a füstöt. Rö- videsen megérkezett a második, aztán a harmadik rendőrautó is. Ennyi ember már elég, hogy nél- külem rendet rakjon!

— Ha kérdésetek van, fordul- jatok Lohmeyer tartományi első ügyészhez! — mondtam még bú- csúzásakor. — És ne felejtsetek el Imhausnak megmondani, hogy minden disznó élhet a törvény adta jogaival!

Friedhelm Ellersiek egy ujjal sem ért a lányhoz. Monika Fran- zen ugyanis semmit nem akart már tőle, miután megkapta az adagját.

Az elegáns szállodai szobában egymás mellett heverték az ágyon. A lány nem vetkőzött le, csak a blúz nyílt ki, s látni en- gedte a melltartóban feszülő kebleit. Túl volt már az első ká- bulaton, a feje lassan kezdett ki- tisztulni. Ránézett a mellette fek- vő fiatal férfira. Ellersiek telje- sen leitta magát. Mozdulni sem tudott, olyan részeg volt. Üveges szemmel a plafonra meredt, és járt a szája.

— Ne hülyéskedj már! —

szólt oda neki a lány, de egy bel- ső hang azt súgta, hogy nagyon is komolyan beszél a férfi. Nyug- talanság fogta el. Kezdetről fog- va érezte, hogy ez rosszul fog végződni. Szinte az arcára volt írva a pasasnak, hogy szorult helyzetben van, s másokra is csak bajt hoz.

— Az a hülye tyúk mást sem akar, csak pénzt! Juttát egyedül a pénz érdekli! Mindegy neki, miért öl, csak az a fontos, hogy nagyot puffanjon.

Monika Franzent kiverte a hi- dég veriték.

— A piros vászontáskában egy bombát hord magánál — folytatta —, s valamikor, valahol majd felrobbantja. Mint múltkor a görög étteremben. Azt hiszem, most a pályaudvaron...

Ellersiek az oldalára fordult, és behunyta a szemét. A lány nem hallotta a lélegzését.

— Hé, meghaltál?

Nem érkezett válasz. Monika felkelt, megkerülte az ágyat, s belenézett a férfi sápadt arcába. A keret nélküli szemüveg már le- esett róla, s kissé nyitott szájából elővillantak a cápafogak. Veri- tékben fürdött az arca. Monika rátette kezét a nedvességtől fé- nyes homlokra. Nem, még él, de egy másik világban van. Ettől függetlenül, lehet, hogy igazat beszélt. Lehet, hogy ez a Jutta nevű nő most valóban egy piros táskával rohangál, benne egy időzített bombával?

Monika Franzen gondolatai összevissza kavargtak. Tűnjön el? Senki sem törődne vele, a nevét sem tudják. Ellersiek a saját nevére vette ki a szobát, odalent meg se láthatták, amikor később utánajött. De az a nő... a piros táska a bombával... A tegnapi robbanás a görög étteremben! Lehet, hogy újabb áldozatok lesznek, ha nem tesz feljelentést...

Kiment a fürdőszobába, hideg vizet locsolt az arcába, aztán hosszasan nézegette magát a tükörben.

Elégedetten bólintott, majd visszament a hálószobába, rágyújtott, és a rendőrség számát tárcsázta.

Megtaláltam a büfét, aminek a címét Imhaus elárulta. Éppen a pultnál állt. Rögtön észrevettem, amikor kiszálltam a Porschéból és bevágtam az ajtót. Valóban hosszú, sovány, szőke hajú srác volt. Dzsekit viselt, és a bódétól nem messze állt a Volkswagenje.

Beléptem a falatozóba, s mellette álltam. Futó pillantást vetett felém. Figyelmét teljesen lekötötte a currys virsli. Jóízűen evett, a szalvétával időnként megtörölte a száját.

— Tessék? — kérdezte a pult mögött álló terebélyes aszszony.

— Nem kérek semmit, a barátomat várom, hogy befejezze a falatozást.

Helmut Zollner, aki Speedy néven futott, ijedten összereszt. Megismerte a hangomat. Nem csoda, elég sok ideig szórakoztatott! Gyorsan a földre ejtette a papírtányért, lehajolt érte, és megpróbált észrevétlenül elszelteni mellőlem.

Nem volt túl fürge. Kinyújtottam a kezem, és megragadtam a kabátjánál fogva. Ellenállást nem fejtett ki, megadta magát a sorsának. Igaz, oka sem volt a menekülésre, hisz nem követett el semmit sem. A lány halála nem őt terheli, sőt ő értesített engem, tehát a rendőrséget.

— Hogyan találtál rám, Mattek?

— Imhaus segített. Egykor az ügyfele voltál, s elcsíptél nála egy beszélgetést. Így tudtad meg a nevemet és a telefonszámomat. Nemde?

— Stimmel. — Speedy bólintott. — Már halott volt, amikor megérkeztem.

— Tudom.

— Hol vannak a többiek?

— Kire gondolsz?

— Ellersiekre, Speisserre és Baldweinre.

— Ők akarnak téged eltenni láb alól?

— Igen. Marseille után kiszálltam a buliból. De tulajdonképpen már akkor sem vettem részt az akcióban. Amikor viszajöttek, azt mondták, hogy néhány francia barátjuddal levegőbe röpítették a kócerájt. Az újságokból tudtam meg, hogy halottak is voltak.

— Én is valahogy így képzeltem. Hol vannak most a többiek?

Speedy megvonta keskeny alát. — Dortmundban. De az is lehet, hogy leléptek már, miután Gudrunt kinyiffantották.

— Tudod, hogy miért tették?

— Mert ő is faképnél akarta őket hagyni.

Láttam rajta, hogy nem biztos az állításában, de nem szakítottam félbe.

— Ő csinálta azokat az átkozott herkentyűket...

— A bombákra gondolsz?

— Igen. Értett hozzá, mert tanult vegyészetet. Micsoda örület! Mondtam neki, hogy Baldweinnek nincsenek politikai céljai, csak kihasználja őket, hogy egy halom pénzt szerezzen. Mondtam neki... de ő mégis adott a bombáiból... aztán vissza akarta szerezni... aztán...

Speedy egy fáradt kézlegyintéssel fejezte be a mondatot.

Átvillant az agyamon, hogy

Marlies talán még élne, ha Speedy akkor megvárta volna Gudrunnál. Gyorsan elhessegettem a gondolatot, nem akartam őt Marlies haláláért felelőssé tenni. Mintha legalábbis megkönnyebbülne tőle a lelkem!

— Eszel még valamit, vagy indulhatunk? — kérdeztem gyorsan.

— Akartam még egyet sodorni magamnak.

Megráztam a fejem. — Arra most nincs időnk. Még sok mindent el kell mesélned! Te leszel a koronatanú!

— Micsoda megtiszteltetés!

— Akkor csak egyszerű tanú leszel. Mindegy, hogy minek nevezünk, segítened kell!

— Úgysem hisznek nekem, veszélyes terroristának, anarchistának vagy tudj' isten miféle...-istának, Mattek!

— Túlértékeled magad! Mikor néztél utoljára tükörbe?

— Nem emlékszem.

— Akkor indulhatunk!

— Három ötven — szólalt meg a pult mögött álló asszony, aki figyelte a beszélgetésünket.

— Kamatos kamattal?

— Három ötven — ismételte meg nyomatékkal.

A pénzt a piszkos pultra dobtam, s gyorsan kimentem Speedyvel a falatozóból.

Jutta Speisser maga sem tudott arra magyarázatot találni, hogy mit miért tesz. A panzióba ment, magára kanyarította az ütött-kopott esőkabátot, és fejébe nyomta Ellersiek kalapját. Gyors pillantást vetett a tükörbe: tényleg úgy nézett ki, mint egy férfi. Nem számított rá, hogy bárki is a nyomában lenne. De biztos, ami biztos. Lehet, hogy a görög vendéglős adott róla személyleírást a rendőrségnek. A piros vászontáskával a kezében elhagyta a panziót. Leintett egy taxit.

— A főpályaudvarhoz! — szólt oda a sofőrnek, miközben piros táskáját a lába közé állítva a hátsó ülésen elhelyezkedett.

A főkapitányságon elszabadult a pokol. Lohmeyer irodája máskor a béke és nyugalom oázisa volt, most viszont mindenki, mint az örült rohangált fel s alá.

— Mi keresnivalóm van itt? — kérdezte Speedy. — Ez maga a bolondokháza!

Speedy letelepedett. Keresztbe vetette a lábát, rágyújtott egy cigarettára, és elmélyülten nézegetni kezdte a miniszterelnök képét, mintha még sosem látta volna.

Lohmeyer valami érthetlent üvöltött a telefonba, lecsapta a

kagylót, s aztán rámeredt Speedyre, ugyanolyan csodálkozó arckifejezéssel, ahogy az a képet bámulta. Gyűrött, szürke öltönyének ujjába törölte izzadt homlokát.

Soha életemben nem láttam még rajta kívül izzadó államügyészt.

— Bemutatom Helmut Zollnert. Ő hívott fel Gudrun Meyerhoff lakásából.

— Vigyázzatok rá! — kiáltotta Lohmeyer, aztán hozzám fordult: — Azonnal jöjjön velem!

Kedvetlenül eredtem a nyomába. Lohmeyer mintha metamorfózison ment volna át, még sosem láttam ilyen izgatottnak! Lementünk a bűnügyi osztály egyik szobájába, ahol a kihallgatásokat végzik.

Egy fiatalember ült a széken. Huszonöt körüli lehetett, erősen izzadt, keret nélküli szemüvege lecsúszott az orrán. A szürke, szempilla nélküli szemek rám meredtek.

— Ellersiek! — mutatott rá Lohmeyer. — Ő pedig Monika Franzen. Együtt voltak, amikor Ellersiek leitta magát, és aztán mindent kikotyogott: beszélt valami nőről egy piros táskával, amiben bomba van...

Ellersiek! Zollnertől már hal-

lottam a nevét, Jutta Speisserrel meg egy Baldwin nevű pasással kapcsolatban, aki állítólag rajtuk akart meggazdagodni.

— Jutta Speisser — mondtam ki hangosan, mire Lohmeyer érthetően meglepődött. Vállat vontam. — Speedy Zollner már mindenről beszámolt, anélkül, hogy bármi köze is lenne a disznóságokhoz. Valóságos kincset tartunk a kezünkben, különösen Jellenbeckék fognak érte köszönetet mondani, és úgy bánnak majd vele a BKA-nál, mint a hímes tojással. Ha mindent kipakol, néhány csoport lebukik, és a Szövetségi Bünyügyi Rendőrség nem panaszkodhat majd, hogy nincs munkája.

Ellersiek orrán még lejjebb csúszott a szemüveg, s halszemeivel rám pislogott. — Téged látunk, ugye, kijönni a szállodából? Te vagy a porschés zsaru!

Bólintottam.

— Jutta és Armin ismernek téged. — Reszketett a hangja, de már józan volt. Nyilván kapott egy injekciót, amitől magához tért a narkózisból.

Láttam, hogy másra akarja terelni a beszélgetést, ezért rákérdeztem: — A pályaudvaron teszi le a táskát?

Ellersiek megvonta a vállát. — Mit lehet azt nála tudni! Mindenre képes!

— Láta már a nő fantomképét? — fordultam Lohmeyerhez.

Még nem mutatták meg neki.

Annyira a feje tetején állt minden, hogy még erről is megfeledeztek. Lohmeyer elküldte egy beosztottját a képert.

Az órára pillantottam. Aból a feltevésből indultam ki, hogy Jutta Speisser tartja a szavát, és a telefonhívás után három órával robbant csak. Eszerint egy bő óra áll még rendelkezésünkre, és a dolgok jelenlegi állásánál ez nem is rossz esély!

— Hol van Baldwin? — kérdeztem az izzadó Ellersieket.

— Fogalmam sincs.

— Hogyhogy? — Lohmeyer türelmetlen volt, és ilyenkor rácáfolt szelíd külsejére. Úgy förmedt rá a pasasra, mint egy vérengző vadállat, aminek meg is lett az eredménye.

Ellersiek meglepetésében úgy összerezent, hogy a szemüveg majdnem leesett az orráról.

— Jutta és én a Haagen Panzióban lakunk. Baldwin másutt vett ki szobát. Fogalmam sincs, hol.

— És hol találkoztatok?

— A panzióban.

— Mindig ugyanabban az időben?

— Nem.

A rendőr visszajött a képpel. Ellersiek futó pillantást vetett rá. — Fel lehet ismerni, ha alaposan szemügyre veszi valaki. Körülbélül így néz ki.

— Van valami különleges ismertetőjele?

— Ronda boszorkány — vág-

ta rá gondolkodás nélkül Ellersiek, bágyadtan elvigyorodva. Tudja az ördög, hogy miért vigyorgott. — És állandóan az egyenjogúságról beszél, a nők elnyomásáról... szóval mindenféle baromságról.

Kivillant cápafogsora. Elkapta pillantásomat, és összezárta a száját. — Ne féljen, ez nem súlyosbítja a büntetését! — Lohmeyerhez fordultam. — Értesítette a Ruhr-körzeti kollégákat és a pályaudvari rendőröket?

— Igen. Fél órával ezelőtt.

Odaléptem a fekete hajú lányhoz, aki kissé elesetten és magányosan üldögélt a sarokban. Megérintettem a vállát. — Ha sejtené, mennyi mindenben segített nekünk, büszke lenne magára! — mondtam.

— Szóval igaz volt, amit összedumált? A bomba a görög étteremben és most egy újabb a pályaudvaron...?

Bólintottam.

Monika Franzen Ellersiekre nézett, aztán újra rám. — Nem is úgy néz ki, mint egy terrorista! Nem is félttem tőle!

Mit mondhattam volna erre?

Jutta Speisser, mielőtt a pályaudvarra ment volna, benézett még egy áruházba. A büfében

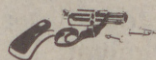

befalt egy halas szendvicset, és kapkodva elszívott egy cigaretát. Nyugtalan volt. Soha, egyetlen alkalommal nem volt még ilyen ideges akció előtt. A lebukás eshetősége ugyan most is átvillant agyán, de már megtanulta elfojtani magában ezt a kétkedő belső hangot. Most azonban legnagyobb igyekezete ellenére sem tudta elhessegetni a gyomortájékon motoszkáló, rossz érzést. Az áruház földszintjén, útban a kijárat felé elhaladt egy hosszú, táskákkal és bőröndökkel megrakott polc előtt. Mintha áramütés érte volna, hirtelen megállt.

A homlokára csapott — rájött ideges szorongásának okára!

A piros vászontáska! Mind-egy, hogy hová állítja, rikító színe már önmagában feltűnő, szinte vonzza az ember tekintetét. Egyébként is, egy ilyen táskával inkább megnézik és megjegyzik!

Jutta Speisser odalépett a polchoz. Nem volt nehéz a sok táska közül választani. Leemelt egy megfelelő méretűt, amelyikben majd elsüllyesztheti a piros vászontáskát.

DAB-Meise a fejét rázta. A walkie-talkie kidudorodott viseltes puplinkabátján. A gallért felhajtotta, s hetykén félreacsapta kedvenc öreg kalapját. Úgy nézett ki, mint egy elhanyagolt nagypapa, akihez az unokái legfeljebb zsebpénzért ugranak be néhanapján.

— Nem találunk se gyanús piros táskát, se egy olyan nőt, akire a leírás illene! — mondta a Ruhr-körzet főfelügyelője rezignált hangon. — Lehet, hogy mégiscsak blöff volt az a telefon.

Az 1-es vágány végén álló ütőközönek támaszkodtam, és rágyújtottam. — Jutta Speisser, a nő a bombával igazi fanatikus! — Konokul ragaszkodtam véleményemhez, amit Ellersiek valómása csak alátámasztott. — Imádja az idegcsiklandozó izgalmakat, ez jelenti számára a kielégülést!

— Minden peronon van egy emberünk — mondta DAB. — Az előcsarnokba hármat, a pályaudvar mögé és elé két-két embert állítottam. Ha valóban idejön, nem lóghat meg előlünk! Az ördögbe is, kezdek ideges lenni!

— Én is — vallottam be. — Egyébként az akciók szellemi atyja nem terrorista, s nem tartozik semmiféle szélsőséges csoportosuláshoz. Közönséges gengszter. Marseille-ben ismerte meg az embereit, és kezdettől fogva ennek a nagy fogásnak a reményében pénzelte őket.

— Most hol van?

— Felszívódott.

Meise halkan felnevetett. — Tudod, mit jelent ez?

Bólintottam. — Ellersiek és Speedy már a kezünkben van, erre talán még nem jön rá, de ha elkapjuk Jutta Speissert, Baldweinnnek bottal üthetjük a nyomát.

— Igen. Akkor mitévők legyünk?

— Sürgősen meg kell találnunk Jutta Speissert, hogy TNT-Okker újra fényes bizonyítékát adhassa tűzszerészi képességeinek. Aztán futni hagyjuk a nőt, mert csak ő hozhat minket össze Baldweinnel.

Alfred Meise főfelügyelő félhangosan szitkozódott. — Ez egy többismeretlenes egyenlet. Néha már az az érzésem, hogy nem is a rendőrségnél dolgozom, hanem egy cserkészcsapatban, és rablópandúrt játszunk.

— Ahogy mondod, DAB! Mit gondolsz, nem kéne már nyugdíjba menned?

Ha szemmel ölni lehetne, akkor DAB megsemmisítő pillantása alatt valószínűleg abban a minutában holtan rogytam volna össze.

— Elismerem, elkönnyelhetsz néhány sikert magadnak, Peter Mattek — szólt vérig sértve —, de gondolod, hogy ettől már igazi rendőr vagy? Majd ha tisztességben megőszültél, és még mindig a cégnél szolgálsz . . .

Jelzett a rádió adó-vevő. Meise kiemelte a zsebéből, és bele-
szólt. Blechmann közölte, hogy
valahol a pályaudvar előcsarno-
kában teljesít szolgálatot, és a
bejáratot tartja szemmel. —
Most jön be egy nő, aki hasonlít
a leírásra. — Hangja elég bi-
zonytalanul csengett.

— És? — kérdezte DAB.

— Nincs nála piros táska.
Esőkabátot visel férfikalappal,
és úgy fest, mint egy száraz kóró.

— Most hol van?

— Az előcsarnokban.

— Idegesnek tűnik?

— Egyáltalán nem — vála-
szolta rövid habozás után. —
Most a pénztárhoz megy... a
franc vigye el! Jegyet vesz! Ez
mégsem ő...

— Erre tart?

— Nem. A 3-as vágány irá-
nyába megy.

DAB kérdően rám nézett.

— Kövesse! — mondtam.

— Kövesd, Hermann! Peter is
indul.

— Rendben. Vége.

Eldobtam a cigit, és eltapos-
tam a csikket.

— Jegyet vált, nincs nála pi-
ros táska, esőkabátot és férfika-
lapot visel, és úgy néz ki, mint
egy száraz kóró... ez a nő nem
a mi emberünk! — vélekedett
DAB-Meise.

— Akkor is utánanézek — ha-
tároztam gyorsan. — Add ide,
kérek, az adó-vevődet! Te majd
kérsz egy másikat.

Nem remélt semmit a dolog-
tól, ez látszott rajta, de odaadta a
készüléket, én meg eltűntem az
aluljáró felé, hogy átrohanjak a
3-as vágányhoz. Az aluljáróban
sem Blechmannt, sem a nőt nem
láttam. Tehát már a peronon le-
hetnek. A lépcsőn megálltam és
rágyújtottam. Miért is siessek?
Az egész pályaudvart megfigye-
lés alatt tartjuk, nem sétálhat ki
csak úgy észrevétlenül. Arról
nem is beszélve, hogy Jutta
Speissernek álmában sem jutott
volna eszébe, hogy mindent tu-
dunk róla, s lesben állva várjuk,
hogy besétáljon a csapdánkba.
Megvan az esélyünk rá, hogy el-
csípjük.

Talán két-három perc is eltel-
hetett.

— Hallasz engem, Hermann?

— Az adó-vevőt a bőrdzsekim
alá dugtam, s így csak a fejemet
kellett egy kicsit előrehajtani,
hogy belebeszélhessek.

— Igen.

— Mi újság?

— Egy bódénál ácsorog, és
unottan nézegeti az árukat.

— Csomagja?

— Fekete utazótáska.

— Hogy néz ki?

— A franc tudja! Ahogy az
utazótáskák általában.

— Új vagy régi?

— Az ördögbe is! — káromkodott Hermann. Ebből rögtön tudtam, hogy a táska vadonatúj.

— Add tovább a jelentést DAB-nak és Lampertnek! Ha eltűnik, vagy ha leteszi a táskát, kövesd azonnal Lázárral együtt! Akár a pokolba is, ha kell! Senki nem állíthatja meg. Ha bebizonyosodik, hogy ő a mi emberünk, a kollégákat azonnal visszavonjuk. Maradjatok észrevétlenül a nyomában!

— Rendben.

Eldobtam a cigit. Felmentem a lépcsőn. A peronon balra indultam el, a bódéval ellenkező irányban. Lassan lépkedtem. Aztán megkerültem egy csomagokkal megrakott targoncát, és mögüle lestem ki. Úgy harminclépésnyire lehettem most a nőtől, s szemügyre vettem. A bódé falának dőlt, és az ötös vágányt nézegette, ahol éppen befutott egy vonat. Világos esőkabát és méretemen felüli, sötét kalap a fülére csúsztatva. A haját nem láttam, de a keskeny, szigorú arc a vonalszerű szájjal megfelelt a leírásnak.

Vártam.

Blechmann a nőtől húsz lépés távolságra várakozott, több utas társaságában. Így mintegy közrefogtuk, és biztosnak látszott, hogy egy ilyen egérfogóból nem menekülhet.

A percek lassan teltek. Tíz perc alatt háromszor is bemondták a hangosbemondón, hogy ké-

sik a vonat, amelyiknek a mi peronunkhoz kellett befutnia.

Hirtelen elbizonytalanodtam, hátha rossz nyomon vagyunk! De aztán elhessegettem a gondolatot, s inkább arra koncentráltam, hogy beleéljem magam egy robbantató szerepébe. Mit csinálnék ebben a helyzetben?

Semmi esetre nem hurcolnék magammal feltűnő csomagot. Úgy öltöznék, hogy az első pillanatban ne ismerjenek fel, és semmiképp nem maradnék ott, ahova letettem a táskát.

— Hermann! Ha a nő felszáll a vonatra, akkor ő az!

— Erre már én is gondoltam!

Szóltam Lampertnek is, aki még az előcsarnokban strázsált. — Lázár, indulj el a 3-as vágány felé!

Lampert igen hosszú, vékony fiú volt, az árnyéka akár egy lámpavasé, s meggyőződéses vegetáriánus. Ráadásul sápadt, beesett arcú, azért is kapta a Lázár nevet, mert tényleg úgy néz ki, mintha most támadt volna fel halottaiból. — A nő a bódénál áll. Tudod, hogy néz ki. Valószínűleg majd felszáll a vonatra. Hermannal a nyomába szegődtek. Először te tartsd szemmel, mert téged még nem látott, s te vagy a legfeltűnőbb. S ha majd leszáll, gondolom, a következő állomásnál, akkor Hermann vigyázzon rá, mert addigra valószínűleg már észrevett téged. Ez

megkönnyíti Hermann dolgát.
Minden világos?

— Igen!

Ebben a pillanatban bemondták, hogy az Unna felé tartó vonat befutott.

Nem kétséges, Lampert Lázár is hallotta a közleményt. Már nyilván nyakába szedte hosszú lábait.

Újra a nő felé néztem. A vonat közeledtére megmozdult. Tett egy lépést előre, majd óvatosan minden irányba körülnézett. Beérkezett a vonat Castrop-Rauxelből. Néhány ember szállt csak le, így a peron még mindig könnyen áttekinthető volt.

Alig két perc múlva újra elindult a szerelvény. A nő csak az utolsó pillanatban ugrott fel a már mozgó vonatra. A két rendőr már előtte felszállt: Blechmann a vonat végébe, Lázár pedig az első kocsi egyikébe. Én közben elrejtőztem a csomagokkal megrakott targonca mögé. A 12-es vagon ablakát lehúzták. Sötét kalapos fej hajolt ki rajta. Most élesen láttam sápadt, keskeny arcát, összeszorított, vértelen ajkait. Elindult a vonat. A szél lekapta fejről a több számmal nagyobb kalapot, és elfújta.

Nem kétséges, Jutta Speisser az! Visszanézett, s az arcán mosoly jelent meg. A bódé mellett ott állt a táskája.

Nem mozdultam, továbbra is fél szemem a csomagján tartot-

tam. Nem akartam addig feltűnni, míg Jutta Speisser az ablakból kihajolva láthatja az üres peront és talán a csomagot is a bódénál. Két perc múlva eltűnt a vonat a kanyarban. Gyorsan előléptem a targonca mögül.

Mintha csak arra a pillanatra vártak volna, két szakadt alak is a csomag mellett termett. A bódéból léptek ki, az egyik körülnézett és intett a másiknak, aki széles vigyorral felkapta a táskát. Lehet, hogy ebből élt a két potyaleső: pályaudvaron gyakran lehettek elhagyott értékekre.

Nem siettek, szép kényelmesen elsétáltak a peronról levezező egyik lépcső irányába. A kisebbik elégedetten szorongatta zsákmányát, a széles vigyor még nem tűnt el borostás arcáról.

— Köszönöm — mondtam neki, hozzá lépve.

A másik, a „főnök” egy fejfel magasodott vigyorgó, borostás társa fölé. Ő sem keltett ápoltabb benyomást: hajléktalan lehetett, aki már jó ideje nem aludt ágyban, s nem érte szappanos víz, erről árulkodott orrfacsaró szaga is. Rám meredt bárgyú tekintettel.

— Mit köszönsz? — kérdezte a köpcös. Kíváncsi fickó volt. Úgy látszik, nem nyugodott ad-

dig, míg a dolgok rejtett összefüggései meg nem világosodtak előtte.

— Azt, hogy eddig cipelted a táskám.

A borostás képű vigyorgó szája lefelé görbült, s szemét is gyanakvóan résnyre összehúzta. A másik is aggodalmasan pislogott, piszkos kezével szénaboglya hajában kotorászott.

— Nem értem.

Válasz helyett elővettem az adó-vevőt. — A hármás vágányhoz, TNT! — Csak aztán fordultam a borostás képűhöz: — Óvatosan tegyed le, mert törékeny van benne, s mint hordár, anyagi felelősséggel tartozol! Benne van a szállítási szabályzatban, nem tudtad?

Szeme tágra nyílt, s arcára tán még ostobább kifejezés ült ki. Letette a táskát, majd kissé arébb húzódva kinyújtotta felém húsos kezét. Tömzsi virslíujjai voltak.

— Öt márka. — Szeme se rebent. — Függetlenül attól, hogy a lépcsőig vagy a kijáratig viszem a táskát. Egy árban van.

— Tudsz visszaadni?

— Persze.

— Ezresből?

Megrázta a fejét.

— Akkor küldd el a számlát a Városházára, a Közrendfenntartó Osztályra. Azok automatikusan továbbítják a Főkapitányságra. A pénztár folyósítja majd az összeget. Rendben van?

— Persze! — válaszolta a borostás képű. Társa közben már elhúzta a csíkot. Olyan büzt árasztott magából, hogy akár szag után meg lehetett volna találni. — De az én szakmám egyik alapelve, hogy a zsaruknak ingyen dolgozunk!

Nem tudtam eldönteni, hogy azért tréfálkozik, mert kötélből vannak az idegei, vagy mindegy neki, hogy lesíttelem-e. Lehet persze az is, hogy lökött, netalán egy utcára került ripacs, aki élvezi a játékot.

— Köszönöm — válaszoltam.

— Van legalább egy cigid? — kérdezte leereszkedő mosollyal.

Annyira tetszett a talpraesettsége, hogy adtam neki egy tizest. — Igyál az egészségemre!

— Kire?

— Peter Mattek vagyok.

— Biztosan nem felejttem el a neved! — mondta már elmenőben, zsebébe süllyesztve a pénzt.

A peron még mindig kihalt volt: csupán egy-egy vasutas tűnt fel. Okker fűrgén szedte a lábát, felszaladt a lépcsőn, nyomában DAB szuszogott. Úgy zihált, mint egy gőzmozdony a meredek emelkedőnél. Okker szinte unottan pillantott a táskára, DAB viszont rámeredt, majd idegesen elkapta a pillantását róla.

— Belenéztél már? — kérdezte nem valami bölcsen.

— Úgy nézek ki, mint egy öngyilkosjelölt?

Okker leguggolt a táska mellett, DAB viszont ijedten hátrált.

— Ne rezelj be! Ez a Speisser is úgy járt a hóna alatt a bombával, mint a dortmundi Borussia a labdával a tizenhatoson belül.

— Ezt hogy érted? — csapott le azonnal DAB-Meise kétértelmű megjegyzésemre.

— Úgy értem, hogy a Borussia csatárai esztelenül keringenek, és vagdossák a labdát, csak éppen az ellenfél kapujába nem találnak!

DAB egy lépéssel közelebb jött. A táska már nem is érdekelte olyan nagyon. Ha kedvenc csapatára egy rossz szót is szólt valaki, azzal akkora bünt követte el, mintha legalábbis a legszébb galambjából levest főzött volna.

— Te csak hallgass! Te még egy rongydarabot sem tudsz egy labdától megkülönböztetni! Hogy minek is állok szóba az ilyenekkel! — DAB egészen tűzbe jött, mint mindig, ha fociról volt szó.

— A piros táska benne van! — vetette közbe Okker.

DAB hátrahőkölt. Nekem is elment a kedvem a vitától, amikor meghallottam a cipzár hangját. Meg DAB-ot sem akartam tovább heccelni. Hirtelen nehezen szedte a levegőt, elvörösödött a feje, és izzadni kezdett, de azért még megjegyezte: — Majd később megbeszéljük, mi kifogá-

sod van a Dortmund csapata ellen, te hazaáruól!

— Azonnal hívd fel a tűzoltókat, hogy ezt a herkentyűt elszállíthassuk! — rendelkezett Okker, akit sokkal jobban érdekelt a mellettünk ketyegő bomba, mint akár a világ legjobb focicsapata. — Itt inkább nem esem neki.

DAB beleköhécselt az adó-vetőbe és rendelkezett. Utasította a rendőröket is, hogy elhagyhatják a pályaudvart.

Rágyújtottam. — Mi a véleményed, Okker?

— Így? Első pillantásra?

— Naná, hogy az első pillantásra! Csak nem gondolod, hogy itt ácsorgok majd teljes lelki nyugalomban, amikor te a bombával babralsz?

— Így az első pillantásra, úgy tűnik, nem túl bonyolult szerkezet — mondta csendesesen, és rágyújtott. — De azért ennyi is elég lett volna, hogy levegőbe röptesse a bódét, és kissé arrébb tolja a vonatot. De az látszik rajta, hogy amatőr munka. A profik esetében könnyebb dolgunk lett volna, mert bennük van annyi szakmai tisztesség, hogy úgy építik meg a szerkezetet, hogy azt egy másik profi szét is tudja szedni. De ezeknél az amatőrök-nél sosem lehet tudni!

Meise izzadt homlokát törölgette. — Vajon még hány ilyen bigyó van ebből a városban?

— Információim alapján legfeljebb még egy ilyen házi gyártmányú bomba lehet — mondtam DAB-nak, akire egy cseppet sem hatott megnyugtatóan a válasz. Mit sem törődve ijedtségével folytattam: — Bár az is lehet, hogy több is van még. Senki sem ellenőrizte Meyerhoffot. Talán Jutta Speisser tudja, hogy mennyit dobott piacra. Mindenesetre ezt itt legalább elcsíptük.

— Úgy beszélsz, mintha most már gyerekjáték lenne kihalászni, ami még maradt a környéken.

— Talán az is — mondtam. — Mindenesetre ismerjük a nagy halat, akihez ez az ördögi perszóna elvezet minket, és akkor már a harmadik bomba is a kezünkben van. Most visszamegyünk a kapitányságra. Lampert és Blechmann oda fognak befutni.

Egy pillanatra valóban elfogta a páni félelem, mert úgy érezte, hogy a hosszú, sovány férfi a vonaton őt követi. De az első állomáson örömmel látta, hogy lekopott a fickó. És miután felhörpintett egy forró kávé a pályaudvari büfében, már teljesen biztos volt abban, hogy minden el-

képzelései szerint alakul. Nem-hogy követnék, de ügyet sem vet rá senki!

Kifizette a kávé, bement egy telefonfülkébe, és felhívta a dortmundi Parkhotelt. Kuncogott magában, miközben a kapcsolásra várt. Elképzelte, milyen meglepett képet vág majd Baldwin, ha meghallja a hangját. Hiába szakadt le róluk, ő kinyomozta, hol tanyázik.

— Baldwin urat kérem — szólt a kagylóba a szállodai telefonos kisasszonynak.

Újabb várakozás következett, majd Baldwin valamit a kagylóba motyogott.

— Én vagyok az, Jutta — kiáltotta vidáman.

Baldwin szitkozódása csöppet sem hozta ki a sodrából. Sőt! Még inkább jókedvre derítette, hogy borsot törhetett az orra alá.

— Ha zсарu lennék, már rég elkaptalak volna! A táska a megbeszél helyen van, és hétre állítottam be!

— Két órával a megbeszél idő után?

— Igen. Ez a csapda! Azt akartam, hogy a zsernyákok saját levükben főjenek! Tudod, hogy jó puhák legyenek. Egy órával a megbeszél idő után már biztonságban érzik magukat. Aztán mégis robban, és ettől totál kikészülnek. Értesz?

— Őszintén szólva nem szeretnék az ellenséged lenni!

— Nem is leszel, ha ahhoz

tartod magad, amiben megállapodtunk. Most Brackelben vagyok. Fogok egy taxit, és visszamegyek a városba. Egy jó óra múlva találkozunk az állatkertnél, a Mergelteich utca parkolójában! Rendben?

— És aztán? — tudakolta Baldwein.

— Ugorj be a panzióba! A garázsban, a 4-es boxban találsz egy táskát, abban van az utolsó muníciónk. Ki akarom vinni a városból.

— Hova?

— Egy ipari területre. A Phoenix Kohóművekben van egy üzemen kívül helyezett gépcarnok. Remek rejtekhely! Már is indulok.

Mielőtt Baldwein bármit is mondhatott volna, Jutta Speisser letette a kagylót.

Armin Baldweinnek hirtelen melege lett. Mindig óvatos volt. Ha kitette társait valahol, csakis kerülő úton hajtott vissza a szállodába. Pokolian figyelt arra, hogy követi-e valaki. És tessék! Ez az ostoba kékharisnya észrevétlenül a nyomába eredt, pedig milyen feltűnő a vasalódeszka alakjával! Rágyújtott egy cigarettára, és ivott a kávéból, amit az imént hozott be a szobapincér.

Jutta Speisser kezdett veszélyessé válni. Egyáltalán nem volt olyan ostoba, mint amilyennek mutatta magát. Megtette, amit mondott neki. De nem azért tette, mert ő mondta, hanem azért, mert önmaga számára előnyösnek ítélte meg. Ő ölte meg Gudrun Meyerhoffot is, így jutott a bombákhoz. Eszében sem volt, hogy világmegváltó eszméért, politikai célokért robbantson. Tetteinek mozgatórugója egyességyedül a pénz volt — ezt nem is titkolta. Még Ellersieket is el akarta tenni láb alól, aki valóban kezdett becsavarodni, hogy nagyobb biztonságban érezze magát. És nem utolsósorban azért, hogy a részesedése a kizsartolt pénzből nagyobb legyen.

Jutta Speisser mindenre képes! Adott esetben még őt is feláldozná, ha érdekei úgy kívánák. Marseille, a görög vendéglő és most a vonat . . . Ez már a harmadik robbantása. Egyre vérszomjasabb kezd lenni, az emberélet már nem számít neki. Csak eszköznek tekinti az embereket céljai eléréséhez. Igaz, így tett ő is: számára a „mozgalomnak” sosem volt politikai-eszmei tartalma. Ő is csak saját céljaira használta fel Meyerhoffot, Ellersieket és a narkós Speedyt, a sza-

bad piacgazdaság farkastörvényei szellemében . . .

Minden remekül alakult: már csak idő kérdése, hogy bekasszírozza a milliókat, és az időpontot ő határozza meg. Ha emberek hálnak meg a robbanásakor, akkor a rendőrség szó nélkül fizet, további áldozatoktól tartva. Arról nem is szólva, hogy még van egy bomba a tarsolyában, ha néhány nagyokos mégis okvetetlenkedne.

Elégedetten megállapította, hogy elérte célját. S hogy milyen eszközökkel? Az már cseppet sem zavarta.

A Phoenix Kohóművek iparcsarnokánál megfelelőbb helyet és alkalmat nem is kívánhatna magának, hogy megszabaduljon Jutta Speissertől. Utána már csak Ellersieket kell elkapnia . . .

Elnyomta a cigarettát, és a fürdőszobába ment zuhanyozni.

Hermann Blechmann nemsokára jelentkezett. Brackelben ő is fogott egy taxit, aztán értesítette a kollégáit, akik három kocsival eredtek Jutta Speisser taxijának nyomába. Blechmann kellő távolságból követte. A műszakiak kapcsolatot teremtettek az autók és a Ruhr-körzeti központ között.

Jutta Speisser taxija Aplerbekben keresztül a Wittbränker utcán haladt, majd Wichlingsofen felé tartott. Amikor lekanyarodott Wellinghofen irányába, Lampert Lázárral kocsiba vágtam magam, és az 54-es úton megindultunk felénk.

— Tudod talán, hogy . . .

Megráztam a fejem. Valóban nem tudtam, hogy kivel beszélt Jutta Speisser a pályaudvarról. Csak abban reménykedtem, de nem mertem kimondani, hogy Baldweint hívta fel, és vele beszélt meg randevút.

— Behajtottak a Zille utcába — jelentette Blechmann rádión.

Egy gyors mozdulattal elcsavarva a kormányt, még éppen be tudtam fordulni a Romberg parknál. Lampert Lázár kérdően szegezte rám tekintetét. Megvontam a vállam. — Valóban fogalmam sincs.

— Azt reméled, hogy Baldweinnel találkozik?

— Nem is merek hinni ebben! Túl szép lenne! Ekkora mázlink nem lehet, hogy egy csapásra lefűleljük mindkettőt!

DAB-Meise jelentkezett az URH-csatornánkon.

— Okker hatástalanította a „tojást”. — Így hívta az egyszerűség kedvéért a robbanó anyagokat. — Ugyanaz a szerkezet, mint az Akropolisban. Kétség nem fér hozzá!

— Oké — mondtam.

— Gondoltál már arra, hogy maradt még nekik ebből a pokol-gépből?

— Másra sem gondolok! — válaszoltam ironikusan.

— Csak azért, hogy ne legyél olyan forrófejű. Jobb félni, mint megijedni...

— Köszönöm a jó tanácsot, DAB!

— És ha már mindenáron a hős szerepében akarsz tetszelegni, ne feledkezz el legalább Lázárról és a többiekről! Tartsd őket távol! Ők a ranglétrán néhány fizetési osztállyal lejjebb foglalnak helyet, és a sikerből nem élnek meg!

— Megható a gondoskodó szereteted!

— Én már csak ilyen maradok. De az ördögbe is, komolyan gondolom! Vigyázzatok!

— Úgy lesz!

Tudtam, hogy valóban félt engem. S a többieket is, amiben volt némi igazság, mert Lázárék valóban nem a sikerből élnek, mint a Mattek-féle KÜ-I. Az én létem a sikertől függ, azt viszont a legtöbb esetben csak kamikazeakcióval érhetem el. Ezért ki idiótának, ki öngyilkosjelöltnek tart, amivel a felettesem, Lohmeyer államügyész is maradéktalanul egyetért, csak azt nem árulta még el nekem, vajon melyik kategóriába söröl.

— Peter!

— Tessék, Hermann!

— A 442-es busz végállomá-

sánál vagyunk, jobbra kifordultunk az állatkert felé, a Mergelteich utcán.

Beindítottam a BMW-t, csak egyenesen előre kellett hajtanom, hogy szintén a Mergelteich utcára jussak ki.

— Mintha előre tudtad volna — szólalt meg mellettem Lampert Lázár.

Rágyújtottam, s letekertem az ablakot. Szemerkélt az eső. A szél befújt az ablakon, néhány esőcseppet sodort forró arcomra, ami jólesően hűtött. Úgy éreztem, mintha lázban égnék, mert egyre csak Marlies Seeger szétromcsolt, véres testére gondoltam. Tehetetlen düh fogott el, valahol előttem van az a nő, aki elhelyezte a bombát. De nyugalom! Ki kell várni a megfelelő pillanatot, hátha Baldweint is fülön csíphetjük, ezt a másik gátlátalan gengsztert.

Lefékeztem, a csikket kipöcköltem az ablakon, aztán kiszálltam. Futottam két kört a szürke 525-ös BMW körül, majd újra helyet foglaltam a volánál.

— Jobban vagy? — kérdezte Lampert. Tapasztalatom szerint a vegetáriánusok érzékenyebbek, könnyebben beleélik magukat mások helyzetébe.

Bólintottam. — Ha érzéseim

nem csálnak, már itt vannak a közelben!

— Nyilván találkoznak.

— Az állatkertben?

— Vagy a környékén.

— Megérkezett a parkolóhoz, kiszállt a taxiból, és beült egy zöld Sierrába — jelentette Blechmann.

Nagyot dobbant a szívem! Bármennyire is reménykedtem benne, orrba vágott a hír: Ellersiektől tudtam, hogy Baldweinek milyen kocsija van. Annak idején, amikor a Cosmos Hotelbe betértem, szintén a Sierrából figyeltek.

— Hagyd a taxit, és menj az egyik kolléga kocsijával! — utasítottam Blechmannat az adó-vevőn. — Egy másik kocsival együtt kövesd a Sierrát! Ne tartóztasd fel! A többi kocsit elmehet. Mára már végeztek. Rendben, Hermann?

— Rendben, KÜ—I Mattek!
— hangzott a hivatalos válasz.

Jutta Speisser a vezető mellett ült. Lábát felhúzta, s fázósan összegömbölyödött. Bekapcsolta a rádiót, rágyújtott egy cigarettára, és közben Baldweint utasította, hogy merre menjen.

Baldwein minden figyelmét arra összpontosította, hogy nyu-

godtnak tűnjön. Kételkedett benne, hogy sikerül. Ránézett a műszerfal órájára, majd a flegmán füstölő útítársra.

— Húsz perc múlva robban!

— Arra mérget vehetsz — válaszolta Jutta és kiegyenesedett. Lecsapta a napellenzőt, és a tükrében a mögöttük haladó forgalmat figyelte.

— Keresel valamit? — kérdezte Baldwein kárörvendően. Magában azon mulatott, hogy Juttát is elfogta az idegesség, pedig nem győzte hangoztatni, hogy ez nála kizárt.

De a nő csak megrázta a fejét. — A vonatban azt hittem, hogy követ valaki. De szerencsére csak képzelődtem.

— Kire gondolsz? Ellersiekre?

— Igen. Beteg vagyok, ha csak rá gondolok.

— Már nem sokáig.

Jutta Speisser elégedetten nevetgált. Felcsapta a napellenzőt, és az utat figyelte. Hacheneyben jártak, éppen elhaladtak az öregek otthona mellett, majd befordultak a Notkirchen utcába. A szitáló eső és köd ellenére már kivette a távolban a kohóművek körvonalait.

— Kiismered magad? — faggatta Baldwein.

— Naná! Különben máshová mennénk! — vágta rá Jutta sértett hangon.

Baldwein káromkodott egyet magában. Rágyújtott, s mélyen

leszívta a füstöt, de szeme sarkából szüntelenül a mellette ülő nőt figyelte: vajon elárulja-e valamivel az idegességét. De annak arcizma sem rezdült. Soha azelőtt nem látott még ilyen arcot: az éles, kemény vonásokban semmi nőies lágyság nem volt. Baldwein arra gondolt, hogy Jutta ennél csúfabb már holtában sem lesz.

— És ha valaki észrevesz minket?

— Ostobaság! — vágta rá Jutta. — Ki a franc vetődne arrafelé, abba a nyomorult gépcsarnokba? Még csak el sem tévedhetünk, mert egyenesen előre kell menni, és az út éppen oda vezet.

Baldwein bólintott, kicsit várt, aztán kibökte a kérdést, ami már régóta a nyelve hegyén volt. — Tulajdonképpen miért kell az utolsó töltetet itt eldugnunk?

— Azért, mert ha a zsernyákok szagot kapnak, és le kell lép-nünk, akkor menet közben csak gyorsan beugrunk érte. Ideális közlekedés szempontjából, és a csarnokba is be lehet hajtani kocsival. Gondolom, az neked is megfordult a fejedben, hogy ha Ellersiek lebukik, köpni fog: Abban az esetben rögtön megtalálnák a bombát.

Baldwein elismerően bólintott. — Te mindenre gondolsz!

— Persze! Csak így jutunk előre. Ha férfinak születtem vol-

na, legalább az ezredességig viszem a hádseregben!

Baldwein kidobta a cigaretta-csikkel, aztán újra feltekerte az ablakot.

— Itt jobbra, az Emscher partján lefelé — rendelkezett Jutta. — A vasúti síneknél van egy út, kissé döcögős, de egyenesen a gépterembe vezet. Néhány perc múlva ott vagyunk.

A Phoenix Kohóművek közelében leállítottam mindkét kocsit, miután az úticél felől nem maradt kétség. A gyárépület a Nördkirchen utca és a Westfalen park között helyezkedett el, amelyet az Emscher szegélyezett.

Lampert Lázár letörténült mellettem, és rántott egyet a vállán.

— Sajnos errefelé nem vagyok ismerős. De valószínűleg nem a személyzeti osztályra mentek, hogy munkát keressenek.

A sötétzöld Sierra behajtott a rozsdás vaskapun a sínekre, majd eltűnt a szemünk előtt. A gyár területe teljesen kihalt volt. Legalább tíz éve megszűnhetett itt a gyártás. Amerre a

szem ellátott, kihalt épületek, holtvágányok, kiszuperált gépek és alkatrészek csúfították a gyártelepet.

A vaskaputól kétszáz méternyire lefékeztem. Gyors mozdulattal a Berettámért nyúltam, s ellenőriztem a töltényeket, majd visszacsúsztattam bal vállam alatti pisztolytáskámba.

— Veled megyek — mondta Lázár.

— Szó sincs róla! Ez az én melóm, nem akarlak az ügybe belerángatni. Hallottad, mint mondott DAB. Ő neked is a közvetlen felettesed!

— Ne hülyéskedj...

Vállára tettem a kezem, és a szemébe néztem. — Az első rund a Steinkrugban az én számlámra megy! — Kiszálltam a zuhogó esőben, s felhajtott gallérral a kapuhoz rohantam.

Megpróbáltam leállítani a gondolataimat, mert elterelték a figyelmemet, és akadályoztak a gyors cselekvésben. Minden igyekezetem ellenére sem tudtam azonban kiverni a fejemből Marlies Seegert. Minden lépésnél és minden pillantásnál, amellyel az átkozott zöld Sierra nyomát kutattam, Marlies képe úszott szemem elé, s arra gondoltam, milyen nagyszerű rendőrfelenség vált volna belőle, ha megéri azt a kort...

Újra megpróbáltam az előttem álló feladatra koncentrálni. Csusromvizes lett a nadrágom, ahogy

a pocsolyákat kerülgetve a rozsdás vas- és szemétkupacokon átörve a kocsi nyomát követtem. Vigasztalan látványt nyújtottak az omladozó, elhagyatott épületek a szürke, esős időben. Rohantam, bár valószínűleg nem lett volna rá szükség. Kezdtém kifulladásra, szűrt már az oldalam. Leguggoltam egy régi raktárepület tövében, a pocsolyák között. A cipőm és a nadrágszáram teljesen átázott, végigjárt a hideg, minden tagom reszketett, úgy fáztam.

Az út az épület mögött éles kanyarban folytatódott. Kikémlelve óvatosan megkerültem a sarkot. Pillantásom az épület homlokzatára esett. A fal félig leomlott, mintha felrobbantották volna. Keresztül-kasul húzódó rozsdás acélpillérek tartották a hatalmas csarnok tetejét, ami sok helyen elrohadt, s csak a szürke ég látszott. Az eső beesett, s a víz egyre nagyobb pocsolyákban gyűlt össze a repedezett kövön. Félig szétszerelt generátorok és kohók voltak mindenütt. Sötét aknáik fenyegetően meredtek rám, mint egy halálfej szemüregei.

Az elmúlás és enyészet maradványai között ott csillogott a zöld Sierra, mintegy a túlélés és örök megújulás ékes bizonyítékaként.

Negyven-ötven lépésnyire lehettem. Már úgy szakadt az eső, mintha dézsából öntötték volna, teljesen eltakarta a kilátást. To-

vább kúsztam a pocsolóák között, hogy jobban lássak. Legfeljebb már csak húsz méter lehetett a távolság. Jól kivehető volt már a két alak a kocsiban, de valami nem stimmel, mintha dula-kodtak volna! Gyorsabban másztam tovább, de az elővigyázatosságról nem feledkeztem meg. El akartam jutni az épület bejáratához, ahol a kitört kapu helyén hatalmas lyuk tátongott. Az egykori nehéz vaskapu mindkét szárnya a falnál hevert, az ördög tudja, miért, s már félig megette a rozsdát.

Már csak tíz méter választott el tőlük, amikor a Sierra ajtaját feltépték, és Baldwein kiugrott. Jobb kezében egy 45-ös Colt Automaticot tartott, s a kocsit felé célzott. A mozdulatra egy dühödt ordítás felelt, majd megpillantottam Jutta Speissert, amint jobbra kivetődik a kocsiból, és lebukik a karosszéria mögé.

A sárban és mocsokban hasaltam, s legszívesebben alámerültem volna. Ha egyikük ebbe az irányba fordul, azonnal meglát. S afelől semmi kétségem nem lehetett, hogy tüstént abbahagynák a veszekedést, és baráti szövetségben ellenem fordulnának.

Jutta Speisser kiabált valamit, de már nem értettem szavait, mert a sártól bedugult a jobb fülem. Annyit láttam, hogy Baldwein a kocsit körül kergeti, Jutta pedig kétségbeesetten próbál a pisztoly elöl fedezéket találni.

Ennek fele sem tréfa! Úgy tűnik, ezek nem csupán szóváltásba keveredtek, hanem élethalálharc folyik itt köztük.

Jutta Speisser arca a dühtől és félelemtől eltorzult. Egy pillanatra dermedten bámult Baldweinre, aztán hirtelen sarkon fordult, s megpróbált egéruat nyerni.

Baldwein nem eredt a nyomába, hanem megcélozta. Kétszer egymás után húzta meg a ravaszt. Életében először löhetett 45-össel. A golyó Jutta Speissertől messze, a falba fúródott. Jobbra egy hatalmas generátor állt, amögött keresett a nő menedéket.

Jutta Speisser iránt érzett halálos gyűlöletem ekkor egy csapásra elillant. Csak az életéért remegő embert láttam benne, aki gyilkosa elöl menekül. Kötelességemnek éreztem, hogy megmentsem.

Baldwein mindkét kezével a fegyverét szorította.

Felugrottam.

Észrevett engem, ennek ellenére tüzelt. A golyó ezúttal nem tévesztett célt, s Jutta Speissert a kijárat felé röpítette a lövés ereje. Kezét kinyújtotta, teste megfeszült, nem is próbálta összehúzni magát, hogy védje testét az eséstől. Arccal előre egy tócsába

zuhant. A piszkos víz magasan felcsapott körülötte, mintha legalábbis el akarná nyelni.

Újra a földre vetettem magam, és megpróbáltam előrearaszolva a bejáratí oldalhoz jutni.

Kétszer csapott fel mellettem a sár. Baldwein két golyót röpitett ki felém — de célt tévesztett. Sikerült oldalra húzódnom, s így kikerültem a látászögéből. Nagyokat köptem, mert a szám tele lett sárral. Ordítottam, hogy enyhítsem feszültségemet. A kézfejemmel beragadt szememet dörzsöltem.

— Baldwein! — Már nem hallott. Beült a kocsijába, és gázt adott, hogy kifaroljon a géptere mből.

A kocsi felém közeledett. A jobb oldalamra fordultam, vállammal nekidőltem a vörös téglafalnak. A Sierra megállt, Baldwein egyesbe kapcsolt, s beletaposott a gázba. A kerekek egy helyben forogtak, magasan felcsapva a sarat. Aztán egy hatalmas lökéssel előrelendült a kocsi.

Egész testemet megfeszítve a falnak dőltem, kitámasztottam a sarkamat, és mindkét kezemmel a Berettámat szorítva megcéloztam a hátsó kereket. Háromszor húztam meg a ravaszt. A Sierra hirtelen kifarolt, ami arra utalt, hogy legalább egy kerekét sikerült kidurrantanom.

Baldwein megpróbált továbbhajtani.

Újra megcéloztam. Már leg-

alább negyvenlépésnyi távolság választott el tőle, s az esőben csak elmosódott körvonalakat láttam. Megint a kerekekre lőttem, aztán a csomagtartót céloztam meg, abból a megfontolásból, hogy ha a tankot eltalálom, kénytelen lesz megállni. Szerettem volna itt helyben, saját kezűleg elcsípni, mert nem akartam Lázárt és a többieket veszélybe sodorni.

Még három lövést küldtem utána.

És akkor, mintha tüzes villám csapott volna fel a szürke égbe! Hatalmas robbanás rázta meg a levegőt. A detonációtól többször megpördültem, majd egy iszonyú erő a földhöz vágott. Nem vesztettem el az eszméletemet, s ösztönös mozdulattal a fejem fölé emeltem mindkét karomat.

Kő-, fém- és műanyag darabkák röpültek szanaszét, és a falhoz csapódva lezuhantak. Rám is bőséggel hullott az áldás, majd hirtelen hatalmas faldarab omlott le az épületről közvetlenül mellettem.

Két-három másodpercig tartott ez a pokol, aztán csönd lett.

Felemeltem a fejem könyököm alól, s abba az irányba néztem, amerre a Sierra menekülni próbált.

Hült helye volt. A robbanás teljesen megsemmisítette. Csak egy hatalmas kráter jelezte, hol állt a kocsi.

Gudrun Meyerhoff bosszúja utolérte Baldweint!

Mert az a bizonyos harmadik bomba robbant fel a Sierra csomagtartójában, amely Ellersiek elmondása alapján Gudrun utolsó „műve” volt. Az egyik lövésem telibe találta, s ez idézte elő a szörnyű apokalipszist.

Rogyadozó térdekkel lábra álltam. Visszadugtam a Berettámat — s persze mi mást is tehettem volna? — előhalásztam egy szál cigit és rágyújtottam. A robbanás maró füstje az Akropolis mosdójában érzett égett szagra, az olvadó műanyag orrfacsaró bűzére emlékeztetett. A jelenet felidézésétől rosszullet fogott el, s önkéntelenül Marlies nevét kiáltottam. A bensőm legmélyéből felszakadó üvöltés tompa visszhanggal ült el a hatalmas gépterem rozsdás acélpillérei között. Saját hangomtól magamhoz tértem, s öröm szökött fel bennem: élek!

A hátam mögött motorzúgást hallottam. Lázár, utasításom ellenére, követett a BMW-vel. Mellettem balra behajtott a gépterembe. Az abroncsot már vastag sárréteg borította, és a sima kövön a fékezésnél továbbcsúszott. Lassan, de feltartóztathatatlanul vitte neki a lendület az egyik generátornak, s csúnyán

összetörte az orrát.

De Lampertet ez most a legkevésbé sem izgatta. Kiugrott a kocsiából, és rám meredt. Olyan döbbeneten, mintha két lábon járó mocsári hullát látna. Elképzeltem magam, hogyan festek a többszöri kiadós sárfürdő után.

— Peter! — kiáltotta, mintha még mindig nem hinne a szemének.

Nem messze tőlem ott feküdt Jutta Speisser. Szögletes, sovány testébe hatalmas lyukakat szaggatott a 45-ös Colt Automatic. A vértől rozsdaszínűre festett, mocskos pocsolójában hevert, arccal a föld felé.

— Oké, Peter? — kérdezte Lampert Lázár. — Minden rendben?

„Micsoda kérdés!” — gondoltam, de hangosan csak annyit mondtam: — Néhány óra múlva tedd fel megint ezt a kérdést, Lázár! — Kimentem az esőbe. A víz lemosta arcomról a ráragadt piszkot, s arra gondoltam, bárcsak a múltó idő is ki tudná mosni belőlem Marlies szörnyű halálának emlékét!

VÉGE

**FIZESSEN ELŐ
A**

Peter Mattek A SZUPERZSARU

REGÉNYSOROZATRA!

Előfizetési díj:

1 évre: 576 Ft

½ évre: 288 Ft

**Az előfizetési díjat
átutalási postautalványon
címünkre kérjük feladni:**

**BASTEI BUDAPEST KFT.
BUDAPEST, 1053
KOSSUTH LAJOS U. 4.**

A hátoldalra szíveskedjenek
ráírni a regénysorozat címét.

DR. STEFAN FRANK

EGY ORVOS KÜLÖNLEGES ESETEI

Hosszú évek óta növekvő népszerűségnek örvend egész Európában a Bastei Verlag regénysorozata. Eddig több mint 1000 füzet jelent meg a rokonszenves orvosról, dr. Stefan Frankról, aki egész életét a betegeknek szenteli.

SZERELEM, IZGALOM, EMBERSÉG.

Ez lehetne a regények mottója, és reméljük, hogy a Kedves Olvasó mindezt megtalálja a mostantól havonta jelentkező sorozatban. Az 1000 regény garancia arra, hogy mindig érdekes olvasmányt adjunk az Önök kezébe, és megígérjük, hogy ha igénylik, akkor gyakrabban is jelentkezünk.

**Jó szórakozást kíván:
a Szerkesztőség**

**BASTEI
BUDAPEST**

2009-2

BASTEI BUDAPEST

Peter Mattek

A SZUPERZSARU

Következő regényünk:

Hamis pénz Korfuból

„MINDEN ÖKÖL MÖGÖTT EGY ARC IS REJTEZIK, ÉS HA AZT MEGLÁTOD, NEM TÉVESZTED EL LEGKÖZELEBB AZ ÜTÉST.”

(Népi bölcsesség egy 1834-es kalendáriumból.)

Valószínűleg igazuk volt a régi bölcseknek, ez az ököl azonban olyan sebességgel repült felém, hogy lehetőségem sem adódott megfigyelni tulajdonosának az arcát. Márpedig ennek könnyen az lehet a következménye, hogy annak idején mégsem azt fogom elkapni, akit kell. Egy dologban ugyanis biztos voltam: valakit el fogok kapni! Sziklaszilárdan hittem benne. Nem lehet csak úgy büntetlenül elagyabugyálni egy „szuperzsarut”, ráadásul külföldön . . . Hollandiában!

